

Muamaras Kadafis

Žalioji Knyga

Pirmoji dalis

Demokratijos problemos sprendimas

(Liaudies valdžia)

Trečiosios politinės teorijos bruožai

Pirmoji **Žaliosios Knygos** dalis pirmą kartą išleista
Libijoje 1976 metais sausį

Valdymo įrankiai

«Pagrindinė žmonių visuomenės politinė problema — tai valdymo įrankių problema.»

«Net rietenos šeimoje dažnai kyla dėl šios problemos.»

«Ši problema labai paaštrėjo nuo pat šiuolaikinių visuomenių atsiradimo pradžios.»

Mūsų laikais tautos ir visuomenės nuolatos susiduria su šia problema, kenčia jos sukeltas sunkias pasekmes. Iki šiol nepavyko rasti šios problemos galutinio demokratinio sprendimo. Žalioji Knyga duoda galutinį teorinį valdžios įrankio sprendimą.

Visos dabar pasaulyje esančios politinės sistemos atsirado iš kovos dėl valdymo įrankių užgrobimo — ar tai būtų taiki ar ginkluota klasių, klanų, genčių, partijų ar atskirų asmenybių kova. Šioje kovoje visada nugalė užgrobę valdymo įrankį, t.y. atskira asmenybė, žmonių grupė, partija, klasė, o visada pralaimi liaudis arba kitaip sakant tikroji demokratija.

Politinė kova, kurios rezultatas yra, pavyzdžiui, 51% rinkėjų balsų gavusio kandidato valdymas, iš tikrųjų veda prie diktatūrinio valdymo būdo aprenkto suklastotos demokratijos rūbu, nes 49% rinkėjų balsavusių kitaip yra verčiami paklusti tiems už kuriuos nebalsavo, o tai ir yra tikroji diktatūra. Tokio pobūdžio politinė kova dažniausiai baigiasi nedidelės mažumos pergale, kas dažnai atsitinka kai dalyvauja daug grupių ir viena jų gauna daugiau balsų nei kitos atskirai paimtos. Jei suskaičiuotume visų kitų likusių kandidatų balsus, tai pasirodys, kad jie sudaro absoliutinę daugumą visų balsavusių, bet laikoma, kad teisėtai demokratiškai nugalėjo pirmasis kandidatas! Akivaizdžiai matyti, kad tokia demokratija yra paprasčiausia veidmainiška apgaulė. Toks yra tikrasis šiuolaikinių demokratinų režimų veidas. Argi nesimato, kad jie visi klastoja tikrąją demokratiją ir iš tikrųjų yra užmaskuoti diktatoriniai režimai.

Parlamentai

Jokio liaudies interesų atstovavimo.

Šiuolaikinės vadinamos tradicinės demokratijos pagrindą sudaro parlamentas. Tačiau **teiginys, kad parlamente atstovaujama liaudžiai yra apgaulė**, o pats parlamentarizmas yra ydingas demokratijos problemos sprendimas.

Pagrindinė parlamento paskirtis — kalbėti tautos (liaudies) vardu, kas jau iš principo yra nedemokratiška, nes demokratija reiškia pačios tautos betarpinę

valdžią, o ne valdžią tų kas kalba jos vardu. Tikroji demokratija įmanoma tik dalyvaujant pačiai liaudžiai, o ne jos atstovams.

Parlamentas — tai ne liaudies valdžia

Parlamentai tapo įteisintais barjeriais neleidžiančiais liaudžiai vykdyti savo valdžios. Parlamentai monopolizavo valdžią ir liaudies prie jos neprileidžia; jie liaudžiai paliko tik suklastotą demokratijos pasireiškimą, t.y. stovėjimą ilgose eilėse rinkimų apylinkėse prie urnų.

Kad išsiaiškintume tikrąją parlamento esmę, turime pažiūrėti į jo ištakas. Parlamentą renka arba visi gyventojai rinkimų apygardose, arba pagal partijų ir jų koalicijų sąrašus, arba parlamento nariai paskiriami. Visi šitie parlamento rinkimo būdai negali būti laikomi demokratiniiais, nes gyventojai padalinami į rinkimų apygardas ir vienas parlamento narys renkamas nuo tūkstančio, šimtų tūkstančių, milijonų žmonių — priklausomai nuo rinkėjų skaičiaus. Tai reiškia, kad išrinktas parlamento narys nėra jokiais ryšiais susijęs su rinkėjais, nes jis, kaip ir visi kiti išrinktieji, laikomas visos tautos atstovu. Toks yra dabartinės tradicinės demokratijos pagrindinis reikalavimas. Dėl to rinkėjai visiškai atriboti nuo savo rinkto parlamentaro, o pastarasis vos tik gavęs rinkėjų balsus galutinai tampa nuo jų nepriklausomas. Jis įgyja valdžios monopolį ir teisę spręsti liaudies reikalus už ją pačią.

Tokiu būdu, visi tą mato, kad dabartiniame pasaulyje viešpataujanti tradicinė demokratija parlamento nariui suteikia teisinę neliečiamybę ir jį apsupa šventumo aureole, bet viso to nesuteikia rinkėjams. Tai reiškia, kad parlamentai tapo valdžios uzurpacijos priemone ir taip jie pagrobia valdžią iš liaudies. Todėl tautos gali teisėtai revoliucijos būdu kovoti ir nuversti valdžią, kuri naudodama parlamentinį įrankį demokratijos vardu monopolizavo valdžią ir pamynė suvereno-liaudies balsą. Liaudis visu balsu teisėtai skelbia naują principą — **JOKIO ATSTOVAVIMO LIAUDIES VARDU!**

Jei parlamentą sudaro laimėjusios rinkimus partijos nariai, tai toks parlamentas nėra liaudies atstovų parlamentas, nes jis atstovauja tik laimėjusios partijos interesams, bet ne visos tautos. Parlamento paskirti vykdomosios valdžios organai atstovauja vien tik partiniams interesams, o ne visos tautos. Todėl tokia valdžia negali būti laikoma liaudies valdžia.

Taip pat yra ir parlamente, kuriame kiekviena partija turi po kažkiek vietų. Tas vietas gavę parlamentarai atstovauja tik savo partijų interesams, bet ne liaudies. Partijų koalicijos paskirti vykdomosios valdžios organai atstovauja tik koalicijos narių interesams ir juos vykdo, bet tai nėra liaudies valdžia.

Liaudis, patekusi tokių režimų valdžion, tampa kovų dėl valdžios auka. Įvairios grupuotės kovamos dėl valdžios ir norėdamos per rinkimus gauti liaudies balsų nuolatos ją apgaudinėja. Žmonės klusniai stovi ilgose eilėse tam, kad į urną įmestų savo biuletenį — lygiai taip pat kaip jie išmeta nereikalingą popieriaus skiautę į šiukšlių dėžę. Tokia yra šiuolaikiniame pasaulyje viešpataujanti tradicinė demokratija; nesvarbu ar ji vienpartinė, dvipartinė,

daugiapartinė ar visai neturinti partijų. Išvada — **PARLAMENTINIS ATSTOVAVIMAS APGAULĖ**. O parlamentai, kurių nariai yra skiriami ar savo vietas paveldi iš viso nė iš tolo negali būti laikomi jokia demokratijos forma. Kadangi renkamų parlamentų sistema sukurta taip, kad norintys gauti rinkėjų balsus privalo agituoti, tai ji yra DEMAGOGINĖ SISTEMA tikrąja to žodžio prasme, nes balsus galima pirkti ir klastoti. Neturintys pinigų negali rinkimų kampanijoje konkuruoti su turtuoliais ir todėl visada daugiausia balsų gauna vien tik turtuoliai.

Atstovavimo teoriją sugalvojo filosofai, mąstytojai ir rašytojai tais laikais kai karaliai, sultonai ir užkariautojai liaudį valdė kaip beteisę gyvulių bandą. Tais laikais liaudies svajonių viršūnė buvo turėti savo atstovus, kurie jų vardu jų poreikius išsakytų valdytojui. Bet ir to liaudžiai neleido. Todėl tautos nuėjo ilgą kankinančių kovų kelią kol įgyvendino šį savo tikslą.

Tačiau šiandien, respublikų amžiuje, kai visuomenės valdyme dalyvauja masės, visos liaudies vardu kalbančių saujelės parlamento narių atstovaujamoji demokratija yra absurdas. Tai — pasenusi teorija ir savo amžių atgyvenusi praktika. Visa valdžia turi priklausyti liaudžiai.

Pačios žiauriausios diktatūros, kokios kada nors tik buvo pasaulyje yra parlamentinių režimų sukurtos diktatūros.

Partija

Partija — tai šių laikų diktatūra, tai šiuolaikinis diktatorinio valdymo įrankis — tai nedidelės mažumos valdžia daugumai. Partija — naujusias diktatūrinio valdymo įrankis. Kadangi partija nėra atskira asmenybė, tai tokiu būdu sudaroma formali demokratijos regimybė, kurią partija suvaidina rengdama susirinkimus, deputatų susirinkimus, buria komitetus ir skleisdama savo narių propagandą. Partija jokių būdu nėra demokratinis įrankis, nes ją sudaro grupė žmonių, kuriuos vienija arba jų bendri interesai, bendros pažiūros, bendra kultūra, bendra teritorija arba bendra ideologija. Šitie žmonės sukuria partiją vien tik savo interesams siekti arba visuomenei primesti savo ideologiją, kurios pagalba jie toje visuomenėje ir viešpatauja. Jų tikslas — užimti valdžią neva savo programos vykdymo tikslu. Žiūrint iš tikrosios demokratijos pozicijų vienos partijos valdymas neleistinas, nes tauta — tai daugybė įvairiausių interesų, charakterių, teritorijų ir įsitikinimų. Partija — tai diktatūrinio valdymo įrankis leidžiantis vieno kokio nors požiūrio ar interesų šalininkams valdyti visą tautą. Tautos atžvilgiu partija yra tik nedidelė mažuma. Partijos sukūrimo tikslas — sukurti įrankį valdyti visai tautai, t.y. partijos pagalba valdyti tuos, kurie nėra partijos nariai. Partija, versdama liaudį paklusti partijos valdžiai, remiasi

despotišku autoritariniu pavergimo principu. Teoriškai sakoma, kad partija ateina į valdžią vykdyti savo planą ir tikslus, kurie sutampa su liaudies tikslais. Šitokia teorija pateisina partinę diktatūrą ir yra bet kurios diktatūros pateisinimo pagrindas. Partijų skaičius reikalo esmės nekeičia. Kuo daugiau partijų, tuo blogiau, nes tarp jų kova dėl valdžios darosi tik aršesnė ir jos kovodamos tarpusavy griauna liaudies gerovę ir taip pat neleidžia vykdyti jokios tikslingos visuomenės gerovės didinimo programos. Partijos kovodamos dėl valdžios ne tik griauna liaudies gerovę, bet tarpusavyje varžydamosi jos vienos kitoms neleidžia vykdyti skelbtų programų ir tokiu būdu siekia išmušti iš po kojų pagrindą valdančiai partijai, nes tik ją išmušę gali tikėtis užimti jos vietą. Partijos tarpusavio kovoje ginklą naudoja retai. Jos paprastai smerkia, juodina ir šmeižia viena kitą. Tokia kova neišvengiamai įtakoja visuomenės gyvybinius interesus. Dalis jų, o dažnai ir visi, paaukojami peštynėse dėl valdymo įrankių užvaldymo, nes neleidimas visuomenei tenkinti savo interesus yra skaudus smūgis valdančiai partijai, o opozicinėms partijoms jis suteikia labai svarius argumentus prieš valdančią partiją ar jų koaliciją. Pagal savo esmę opozicinė partija irgi yra valdymo įrankis ir, kad ji ateitų į valdžią, ji privalo nuversti turinčiuosius valdžios įrankį. Opozicinė partija, siekdama įrodyti valdžią turinčiųjų nekompetenciją, iš visų jėgų stengiasi sumenkinti valdančiųjų pasiekimus, programą, veiklą net tais atvejais jei programa ir veikla tarnauja visuomenės interesams. Tokiu būdu visuomenės interesai ir visuomenei reikalingų programų vykdymas paaukojamas partijų tarpusavio kovoms dėl valdžios. Todėl nežiūrint politinės kovos aktyvumo, daugiapartinėje sistemoje iš vienos pusės šita kova sukelia tik visuomenės ūkinio ir kultūrinio gyvenimo suirutę, o iš kitos pusės į valdžią atveda naują nugalėjusios partijos valdymo įrankį, kuris tiesą sakant nė kiek nesiskiria nuo prieš tai buvusio. Žodžiu ši kova į valdžią atveda kitą partiją, bet visada pralaimi liaudis ir tikroji demokratija. Be to partijos visada parsiduoda ir jas gali papirkti tiek vidaus jėgos, o taip pat ir užsienio.

Partijos kuriamos kaip liaudies interesų reiškėjos. Įkūrus partiją, jos vadovybė tampa partijos narių interesų reiškėja, o vėliau partijos vadovas pasidaro partijos vadovybės interesų reiškėjas. Akivaizdu, kad žaidimas partijomis — tai šventeiviškas farsas įvilktas į tariamos demokratijos rūbą, bet iš tikrųjų partijos sukurtos ant egoizmo ir despotizmo pagrindo, o jų vidaus gyvenimas pagrįstas laviravimu, triukais ir intrigomis. Visa tai įrodo, kad partinė sistema yra šiuolaikinės diktatūros įrankis. Tačiau pasaulis apgaulę dar nepakankamai suvokia ir todėl daugiapartinę sistemą teisingiausia vadinti „dabartinės epochos diktatūra“.

Rinkimus laimėjusios partijos vadovaujamas parlamentas yra šios partijos parlamentas, o tokio parlamento paskirta vykdomoji valdžia yra tos partijos valdžia primesta visai tautai. Teoriškai teigiama, kad valdančioji partija atstovauja liaudies interesams, bet iš tikrųjų ji yra mirtinas priešas kitai

visuomenės daliai, kitoms opozicinėms partijoms ir žmonėms už pastarąsias balsavusiems. Opozicija nėra valdančiosios partijos veiksmų kontrolės įrankis, kaip teigia teorija. Ji tik laukia tinkamos akimirkos, kad prie valdžios ėdžių užimtų valdančios partijos vietą. Pagal šiuolaikinės parlamentinės demokratijos teoriją kontrolė teisėtai priklauso tik parlamentui, o jame daugumą turi kaip tik valdančioji partija. Tokiu būdu iš tiesų valdžią kontroliuoja partija esanti valdžioje, t.y. pati save. Iš čia matyti kokia melaginga, veidmaininga ir tikrovės neatspindinti (apgaulinga) visa šiuolaikinės parlamentinės demokratijos teorija.

«Partija yra tik tautos dalis — o SUVERENITETAS PRIKLAUSO TAUTAI IR YRA NEDALOMAS.»

«Partija valdo tautos vardu, o iš tikrųjų JOKIO TAUTOS ATSTOVAVIMO NĖRA ».

Partija — tai dabartinės epochos gentis, tai — klanas. Vienos partijos valdoma visuomenė niekuo nesiskiria nuo genties ar klanu valdomos visuomenės, nes partija, kaip pasakyta aukščiau, išreiškia tik tautos dalies ar sluoksnio požiūrį, vieną ideologiją, vienos teritorijos interesus ir tuo ničnieko nesiskiria nuo genties ar klanu, nes ir jie sudaro tik nedidelę tautos mažumą ir vadovaujasi savais interesais ir ideologijomis. Šitų bendrų interesų ir ideologijų pagrindu susidaro vieninga pasaulėžiūra ir visas skirtumas tarp partijos ir genties tik toks, kad genties nariai yra susiję giminiškais ryšiais. Bet ir kuriant partijas pradinėje stadijoje dažniausiai buriasi giminės. Partijos kova už valdžią nėra nesiskiria nuo genties ar klanu kovos. Jei šiais laikais genties ar klanu valdžia smerkiama ir skelbiama neteisėta, tai taip pat negalima pritarti ir partijų valdžiai, nes ir vienu ir kitu atvejais įvykių seka yra tokia pati ir valdymas duoda tokius pačius vaisius. Kova tarp genčių ar klanų visuomenei atneša tokius pačius griauinančius rezultatus kaip ir kova tarp partijų.

Klasė

Klasinė politinė sistema panaši į partinę, gentinę ir klaninę sistemas. Klasė, kaip ir partija, gentis ar klanas, po savimi pamina visą visuomenę ir jai viešpatauja. Klasę sudaro visuomenės dalis, kurią jungia bendri interesai, o jų pagrindą sudaro giminystės ryšiai, bendra ideologija, kultūra, geografinis bendrumas, vienodas pragyvenimo lygis. Klasę, partiją, klaną ir gentį gimdo tie patys visuomenės veiksniai, kurie sukelia tas pačias pasekmes, t.y. jos atsiranda, nes kraujo ryšiai, bendri įsitikinimai, vienodas gyvenimo lygis, kultūra ir geografinis bendrumas sukuria vieningą įsivaizdavimą kaip bendromis jėgomis siekti bendro tikslo. Tokia grupė apsiformina kaip atskira visuomenės klasė,

partija, gentis ar klanas ir ji sukuria savo įrankius ir kovos būdus, kurie tą grupę ir atveda į pergalę.

Bet kuriuo atveju tauta nėra nei klasė, nei partija, nei gentis ir ne klanas, kurie sudaro tik dalį tautos ir visada yra tik mažuma. Jei visuomenėje įsigali klasės, partijos, genties ar klano valdžia, tai visais atvejais režimas yra diktatoriškas. Bendrai imant klasių ar genčių koalicija yra geriau negu partijų, nes tauta yra genčių visuma ir žmonės nepriklausantys jokiai genčiai pasitaiko retai. Visi žmonės priklauso kokiam nors klasei. O partijų atveju, tai niekada visa tauta nebūna partijų nariais. Iš to seka, kad partija ir partijų koalicija visada sudaro tik nežymią visuomenės mažumą, o visi kiti yra nepartiniai. Žiūrint iš tikrosios demokratijos pozicijų negalima pateisinti klasinių interesų, kai jais besivadovaujantys pamina kitų klasių interesus; lygiai taip pat negalima pateisinti partijų savo interesų tenkinimu smaugiančių kitas partijas, — genties savo interesų vardan engiančios kitas gentis, — klano, kuris tenkindamas savo interesus priespaudoje laiko kitus klanus. Leisti vienai grupei viešpatauti ir smaugti kitas reiškia atmesti demokratijos logiką ir vadovautis vien tik jėga. Tokie veiksmai yra diktatoriški, nes jie neatitinka visos visuomenės interesų, kurie susideda ne vien tik iš vienos klasės, genties, klano ar vienos partijos narių interesų. Tokie veiksmai nepateisinami. Tvirtinimas, kad visuomenė susidedanti iš daugelio grupių turi būti valdoma vienos ir malšinamos kitos reiškia vien tik diktatūros pateisinimą. Todėl tokie veiksmai rodo, kad tenkinami tik vienos grupės interesai, o ne visos visuomenės, t.y. tenkinami interesai tų, kurie vaidina atstovaujantys visai visuomenei. Panašūs slopinimo veiksmai nukreipti prieš tuos visuomenės narius, kurie nepriklauso valdančiai partijai, klasei, genčiai ar klanui.

Partijų kovos draskoma visuomenė panaši į visuomenę ardomą klanų tarpusavio kovos.

Klasė įkurta partija pamažu pamina po savimi visą klasę ir tampa priešiška jai sukūrusiai klasei.

Klasė tapusi visuomenės įpėdiniu paveldi jos būdingus bruožus. Kitaip sakant, pavyzdžiui, darbininkų klasė, nuslopinusi kitas klases, pati tampa visos visuomenės personifikacija, t.y. pati atstovauja visuomenės socialinei ir materialinei bazei. Laikui bėgant, nors ne iš karto, pačios darbininkų klasės atstovai įgyja nugalėtosios klasės bruožus ir pereina į pastarosios pozicijas, nes įpėdinis visada paveldi bruožus to iš ko paveldi valdžią. Taip darbininkų klasė pati pavirsta į visuomenę, kuriai būdingi prieštaravimai, kuriuos turėjo prieš tai buvusioji visuomenė. Pirmiausia darbininkų klasėje tarp atskirų asmenų atsiranda materialiniai skirtumai, paskui dvasiniai, vėliau susidaro atskiri visuomenės sluoksniai ir pamažu susidaro klasės — tos pačios klasės, kurias anksčiau panaikino darbininkai. Visuomenėje iš naujo prasideda kova už valdžią — kiekviena atskira žmonių grupė, visuomenės sluoksnis ir galiausiai nauja klasė bando visą valdžią paimti į savo rankas.

Visuomenės materialinė bazė nepastovi, nes ji pagal savo prigimtį visada yra visuomeninė. Vieninga visuomenės materialine baze besiremiantys valdymo įrankiai kurį laiką gali būti stabilūs, bet kai tik toje vieningoje materialinėje bazėje atsiranda nauji materialiniai ir visuomeniniai sluoksniai, stabilumo nelieka.

Bet kuri visuomenė, kurioje vyksta klasių kova, praeityje buvo vienos klasės visuomenė, kuri vystydamosi dėsningai ir neišvengiamai ir pagimdė tarpusavyje kovojančias klases.

Paėmusi valdžią klasė ir siekdama ją išlaikyti atėmusi nuosavybę iš pralaimėjusios klasės greitai pajunta, kad toji nuosavybė jai pačiai daro tokį poveikį, kokį ji anksčiau darė visai visuomenei.

Trumpiau tariant, bandymai suvienodinti visuomenės materialinę bazę tam, kad būtų išspręstos valstybės valdymo problemos, bandymai, kad jas išspręstų viena partija, viena klasė, klanas ar gentis visada patyrė nesėkmę. Lygiai taip pat nesėkmingi buvo ir bandymai, kuriais buvo siekiama patenkinti liaudies masių interesus renkant jų atstovus ar aiškinantis visuomenės interesus darant referendumus. Todėl toliau kartoti tokius bandymus yra tuščias žmonių laiko gaišinimas ir tyčiojimasis iš žmonių.

Referendumas

Referendumas — suklastota demokratija. Sakantys «taip» ir sakantys «ne» iš tikrųjų neišreiškia savo valios, bet šiuolaikinės demokratijos yra pasmerkti tylėti. Jie gali pasakyti tik vieną žodį — «taip» arba «ne». Tai pati žiauriausia ir negailestingiausia šiuolaikinės diktatūros forma. Sakantys «ne» turėtų turėti galimybę motyvuoti kodėl jie sako «ne», o ne «taip», o sakantys «taip» turi turėti galimybę paaiškinti kodėl jie sako «taip», o ne «ne». Kiekvienas turi pagrįsti savo nuomonę ir priežastį kodėl pritaria ar nepritaria!!

Taigi, kokių keliu turi eiti žmonės, kad visiems laikams pasibaigtų tironijos ir diktatūrų epocha?

Kadangi demokratijoje sudėtingiausias klausimas yra valdymo įrankis, kas atsispindi partijų, klasių ir atskirų asmenų kovoje ir kadangi tokios priemonės kaip rinkimai ir referendumai buvo sugalvoti tik tam, kad būtų paslėptas atstovaujamosios demokratijos neįgalumas ir nesėkmingi jos bandymai sukurti naują valdymo įrankį, kuris nekeltų konfliktų visuomenėje, todėl kitais žodžiais tariant reikia sukurti naują valdymo įrankį, kuris nebūtų nei partinis, nei klasinis, nei klaninis ir ne gentinis. Kad tas naujas valdymo įrankis priklausytų visai tautai, o ne jos «atstovams» kalbantiems tautos vardu.

JOKIO TAUTOS ATSTOVAVIMO — NES TAI APGAULĖ.

Jei pavyktų tokį valdymo įrankį sukurti, tai problema būtų išspręsta ir liaudies demokratija taptų tikrove, o žmonija visiems laikams atsikratytų tironijos ir diktatūrų.

Žalioji Knyga siūlo galutinį valdymo įrankio problemos sprendimą ir rodo kelią kaip nuo diktatūros pereiti prie tikrosios demokratijos.

Teorijos pagrindą sudaro tiesioginė liaudies valdžia be jokių atstovavimo formų. Skirtingai nei senovinis, nerimtas bandymas įgyvendinti tiesioginę demokratiją, kurio nebuvo galima įgyvendinti, nes nebuvo masinių liaudies organizacijų, naujoji teorija tiesioginę demokratiją įgyvendina planingai ir veiksmingai.

Liaudies kongresai ir liaudies komitetai

Visos kitos valdymo sistemos yra nedemokratinės. Visos dabar pasaulyje esančios valdymo sistemos nedemokratinės, nes jos nesivadovauja šiuo metodu. Liaudies kongresai yra galutinis tautų tikslas kelyje į tikrąją demokratiją.

Liaudies kongresai ir liaudies komitetai yra tautų kovos už demokratiją rezultatas.

Liaudies kongresai ir liaudies komitetai nėra vaizduotės vaisius, o tai tikras žmonių minties darbas atliktas ištyrus visą žmonijos patirtį kovoje už demokratiją.

Tiesioginė demokratija — tai idealus sprendimas, kuris įgyvendintas nekels nei ginčų, nei prieštaravimų. Tačiau kadangi visa tauta, nesvarbu kokia skaitlinga ji būtų, negali susirinkti į vieną vietą, kad galėtų svarstyti jai rūpimus dalykus, tai todėl tautos nustojo naudotis tiesiogine demokratija, kuri liko gyvuoti kaip utopija. Vietoj jos sukurta daug teorijų apie valdymo įrankius, tokius kaip renkamų atstovų susirinkimai, partijos ir jų koalicijos, referendumai ir tokiu būdu liaudis atskirta nuo dalyvavimo politinėje veikloje ir iš jos atimtas suverenitetas, o valdžia nuolatos eina iš rankų į rankas tarp savęs nuolatos besiriejančių asmenybių, klasių, klanų, genčių parlamentų ir partijų. Žalioji Knyga puikia ir paprasta forma rodo tautoms kelią į tiesioginę demokratiją. Nors tiesioginė demokratija anksčiau negalėjo būti įgyvendinta, bet ji neginčijamai yra idealus valdymo būdas. Trečioji Pasaulinė Teorija siūlo tikrąjį tiesioginės demokratijos įgyvendinimo būdą ir tuo pačiu galutinį demokratijos problemos sprendimą visame pasaulyje. Masės turi kovoti prieš visas autoritarines valdymo formas veidmainiškai besivadinančias įvairiomis

demokratijos rūšimis ir jas sunaikinti — ar tai būtų parlamentinis valdymas, ar klanų, ar genčių, ar klasių ar vienos partijos, ar jų koalicijos valdžia.

Į demokratiją yra tik vienas kelias ir ji turi tik vieną teoriją. Demokratiniais save vadinančių režimų įvairovė ir jų tarpusavio nepanašumas tik patvirtina visų jų nedemokratiškumą. Liaudies valdžia gali būti įgyvendinta tik vienu būdu — tai liaudies kongresai ir liaudies komitetai. **BE LIAUDIES KONGRESŲ NĖRA DEMOKRATIJOS. KOMITETAI TURI BŪTI VIŠOŠE VIETOŠE.**

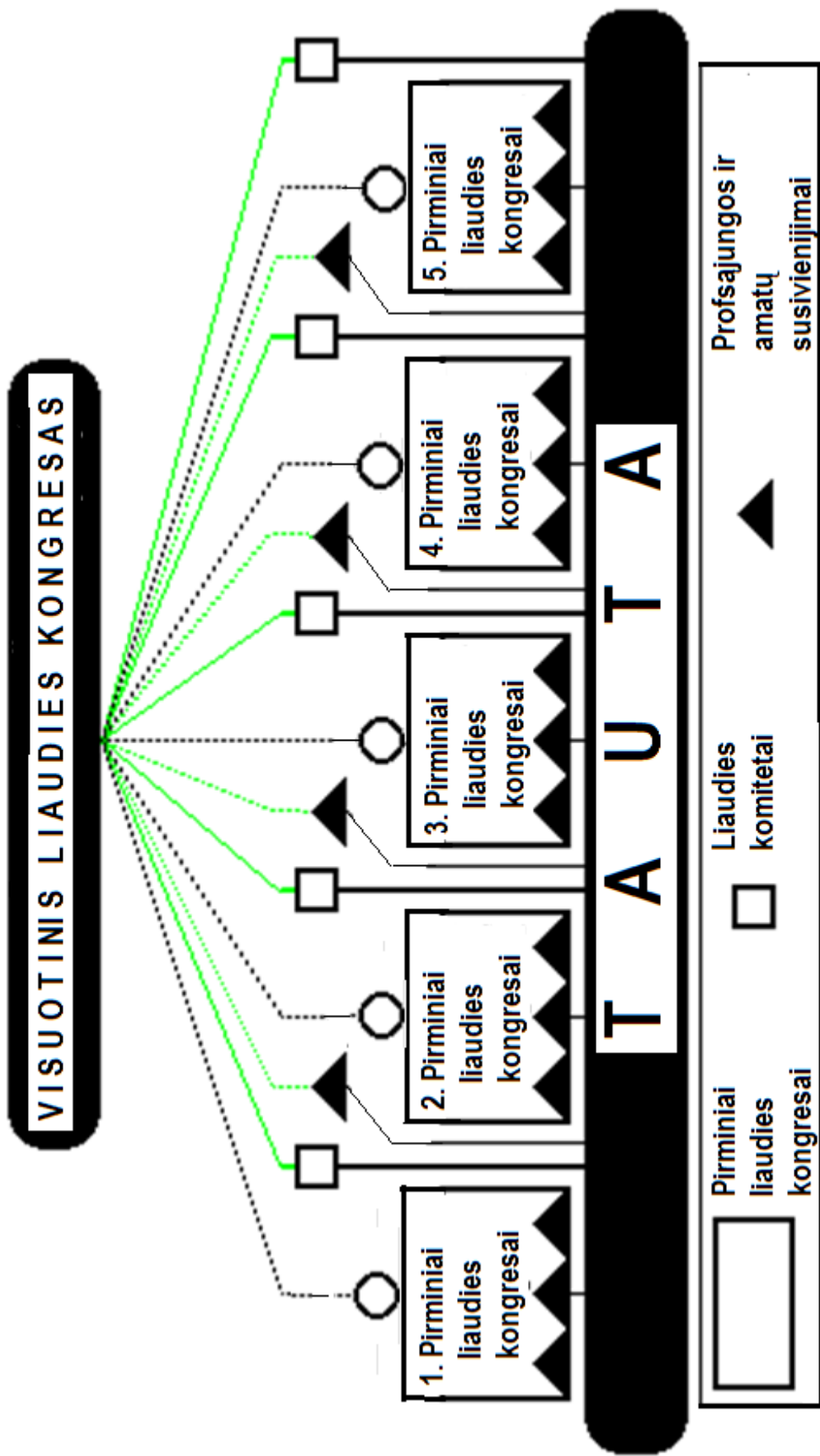
Iš pradžių visi gyventojai padalinami į pirminius žemiausio lygio liaudies kongresus. Kiekvienas kongresas išsirenka savo valdymo organą komitetą. Komitetai apygardų lygyje sudaro liaudies kongresus, bet jau ne pirminius. Toliau, žmonės apsijungę į pirminius liaudies kongresus išsirenka savo liaudies komitetus, kurie savo teritorijoje pakeičia visą valstybinę valdžią ir į savo rankas ima vadovavimą visai ūkinei veiklai savo teritorijoje. Liaudies komitetai valdantys ūkinę veiklą savo šakose yra atskaitingi pirminiams liaudies kongresams, kurie nustato komitetų politiką ir kontroliuoja jos vykdymą. Tokiu būdu valdymas pasidaro visaliaudinis ir taip pat liaudis kontroliuoja vykdomąją valdžią (komitetus). Pasidaro nereikalingas pasenęs demokratijos apibrėžimas — kad demokratija tai **LIAUDIES KONTROLIUOJAMA VYRIAUSYBĖ** ir vietoj jo pastatomas naujas teisingas demokratijos apibrėžimas — **DEMOKRATIJA TAI LIAUDIES SAVIKONTROLĖ.**

Visi piliečiai sudarantys liaudies komitetus pagal savo užsiėmimą priklauso įvairiems visuomenės sluoksniams — tai darbininkai, valstiečiai, studentai, prekybininkai, amatininkai, valdininkai ir kiti. Todėl dalyvaudami liaudies kongresų ir liaudies komitetų darbe jie visi turi sukurti savo profsąjungas ir amatininkų susivienijimus.

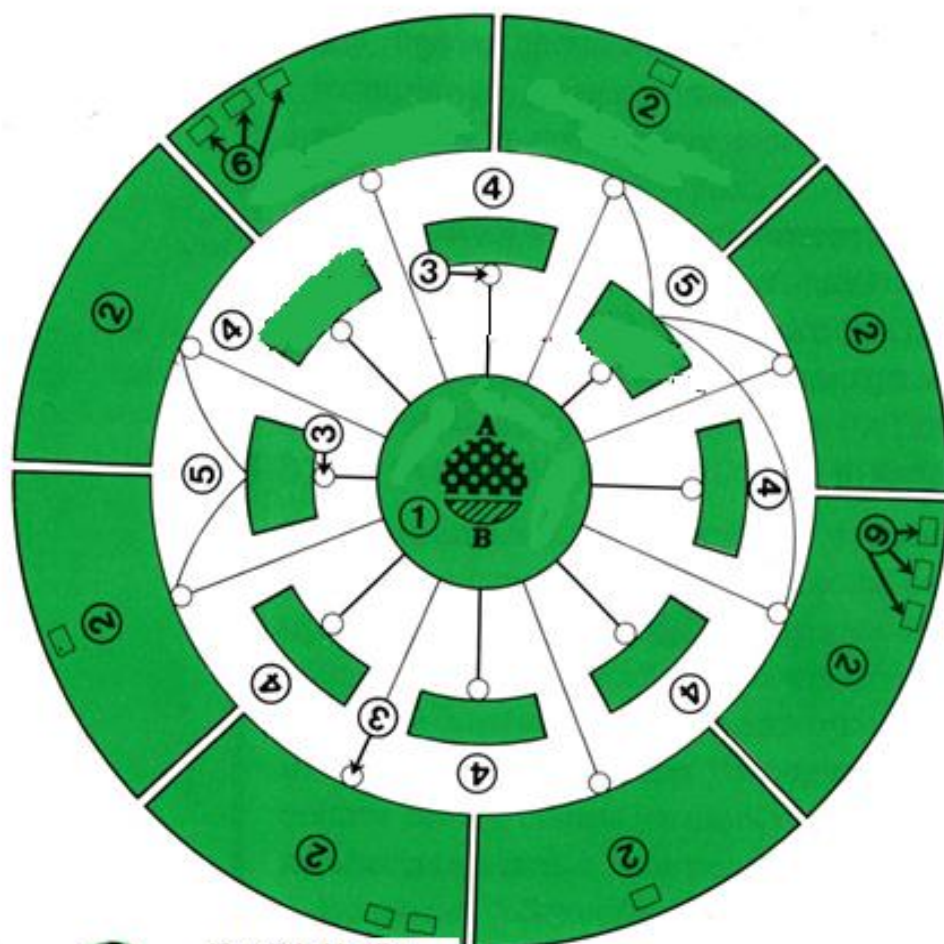
Liaudies kongresų, liaudies komitetų, profsąjungų ir amatininkų susivienijimų svarstomi klausimai galutinai suformuluojami Visuotiname Liaudies Kongrese, kur susirinks liaudies kongresų, liaudies komitetų, profsąjungų ir amatų susivienijimų vadovaujantys organai. Visuotinis Liaudies Kongresas renkasi kartą per metus, o jo sprendimai perduodami pirminiams liaudies kongresams, liaudies komitetams, profsąjungoms amatininkų susivienijimams, kurie savo ruožtu juos vykdo. Kaip jau buvo sakyta liaudies komitetų darbą kontroliuoja liaudies kongresai. Visuotinis Liaudies Kongresas nėra atskirų asmenų susirinkimas, kaip tai yra parlamentuose, o yra liaudies kongresų, liaudies komitetų, profsąjungų susivienijimų ir kitų organizacijų vadovujančių organų susirinkimas.

Taip paprastai išsprendžiamas valdymo įrankio klausimas ir padaromas galas visoms diktatoriško valdymo formoms. Valdymo įrankiu tampa tauta. Galutinai ir visam laikui išsprendžiama demokratijos problema visame pasaulyje.

LIAUDIES VALDŽIA

- ① A. Visuotinio Liaudies Kongreso Sekretoriatas
 B. Visuotinis Liaudies Komitetas } VISUOTINIS LIAUDIES KONGRESAS
- ③ KONGRESO IR KOMITETO SEKRETORIATAS
- ② PIRMINIAI LIAUDIES KONGRESAI
- ④ ĮVAIRIŲ SEKTORIŲ LIAUDIES VYKDOMIEJI KOMITETAI
- ⑤ SAVIVALDYBĖS LIAUDIES KONGRESAS
- ⑥ PROFESINIAI LIAUDIES KONGRESAI

Visuomenės dėsnis

Be valdymo įrankio problemos yra dar viena problema, kuri nors atskirais istorijos laikotarpiais ir buvo išspręsta, bet šiuolaikiniame pasaulyje ji nesprendžiama. Tai Įstatymo problema.

Visuomenės Įstatymo priėmimas parlamente ir komitetuose yra nedemokratinis ir neteisėtas. Taip pat nedemokratiška ir neteisėta, kad visuomenės Įstatymus keistų atskiri asmenys, komitetai ar parlamentai.

Taigi, kas yra Visuomenės Įstatymai? Kokia jų reikšmė demokratijai?

Tikrasis visuomenės Įstatymas yra arba papročiai arba religija. Bet koks bandymas sukurti visuomenės Įstatymą apeinant šiuos dalykus yra neteisėtas ir nelogiškas. Konstitucija nėra visuomenės Įstatymas. Konstitucija — tai žmonių sukurtas pagrindinis įstatymas. Šitas įstatymas privalo turėti šaltinį, kuris pateisintų jo buvimą. Šiuolaikinėse visuomenėse laisvės problema atsirado dėl to, kad pagrindiniu įstatymu tapo konstitucijos, kuriose atsispindi išimtinai vien tik pasaulyje viešpatuojančių diktatoriškų valdymo įrankių pažiūros, pradedant asmenybe ir baigiant partija. Tą patvirtina konstitucijų skirtumai, nors laisvė skirtis negali. Šitų skirtumų priežastis yra valdžioje esantys asmenys. Būtent laisvės sampratos aiškinimas yra pasaulyje esamų režimų pažeidžiamiausia vieta. Konstitucija yra valdymo įrankio pagrindinis metodas, kurio pagalba jie stengiasi tautoms primesti savo viešpatavimą. Žmonės yra verčiami paklusti įstatymams, kurie kuriami remiantis konstitucija, o ji pati yra tik valdymo įrankio įsitikinimų vaisius.

Diktatoriškų valdymo įrankių įstatymas pakeitė natūralų visuomenės įstatymą. Kadangi dirbtinas žmonių sukurtas įstatymas įvestas vietoj natūralaus visuomenės įstatymo, tai pasikeitė ir kriterijai.

Žmogus visada lieka žmogumi ir savo kūno poreikiais ir jausmais. Todėl natūralus įstatymas yra logiškas ir atitinka žmogaus prigimtį ir esmę. Žmonių sukurtos konstitucijos nustojo žmogų vertinti kaip vieningą ir nekintamą esybę tokia esančia nuo prigimties. Vienintelis tokio požiūrio pateisinimas yra valdžios įrankio siekis viešpatuoti visuomenėje — neturi reikšmės ar tai yra asmenybė, parlamentas, klasė ar partija. Tai akivaizdu yra todėl, kad visuomet, kai tik pasikeičia valdžios įrankis, paprastai keičiama ir konstitucija. O tai rodo tik tą, kad konstitucija visiškai nėra joks natūralus įstatymas, bet vien tik valdžios įrankiui tarnaujanti valdymo priemonė.

Natūralaus visuomenės Įstatymo pakeitimas žmonių sukurtu įstatymu, kurio vienintelis tikslas yra viešpatavimas masėms, žmonių visuomenei gresia laisvės praradimu. Iš tikrųjų būtina valdžios įrankį kurti pagal visuomenės Įstatymą, o ne atvirkščiai.

Vadinasi, visuomenės Įstatymo kurti iš naujo nereikia. Visuomenės Įstatymo esmė yra tame, kad vien tik jis sako kas yra tiesa ir kas melas, kas tikra ir kas ne, kokias pareigas žmogus turi visuomenėje ir kokias teises. Laisvei kyla pavojus jei visuomenė neturi Šventojo Įstatymo, kuriame išdėstytos

nepajudinamos normos, kurių neturi teisės keisti ar taisyti valdžios įrankis. **Svarbiausia tai, kad valdžios įrankis pats privalo vykdyti visuomenės Įstatymą.** Tačiau dabar visur pasaulyje tautas valdo žmonių kuriami įstatymai, kurie nuolatos keičiami ir panaikinami priklausomai nuo to koks valdžios įrankis laimi kovą dėl valdžios. Visaliaudiniaus referendumais priimamos konstitucijos neduoda gerų rezultatų, nes juose iš žmonių reikalaujama atsakyti «taip» arba «ne», o tai kaip matėme yra demokratijos klastojimas. Be to, žmonės dalyvauti referendumuose verčia žmonių sukurti įstatymai. Referendumu priimta konstitucija visiškai nereiškia, kad ji tampa visuomenės Įstatymu, o reiškia tik tiek, kad konstitucija yra tik referendumui pateiktas dalykas.

Visuomenės Įstatymas — nekintamas paveldas, o ne dabar gyvenančiųjų kūrinys. Todėl konstitucijos kūrimas ir jos pateikimas referendumui yra tik farsas.

Remiantis konstitucijomis žmonių sukurti įstatymų kodeksai numato daugybę visokių bausmių, ko beveik nėra papročiuose, nes jie baudžia moralinėmis bausmėmis, o ne materialinėmis ir papročiai nežemina žmonių orumo. Religija gerbia papročius ir juos įjungia į save. Dauguma materialinių bausmių religija atideda iki Paskutiniojo Teismo, o daugelį įsakymų dėsto pamokslų pavidalu, per auklėjimą ir atsakymus į klausimus. Tai geriausiai žmogaus orumą atitinkantis įstatymas. Religija reikalauja nedelsiant bausti tik ypatingais atvejais, kai reikia apginti visuomenę.

Religija į save įtraukia papročius, o **papročiai ir yra prigimtinis natūralus tautų Įstatymas.** Todėl religija kartu su papročiais ir yra tikrasis įstatymas. Neatitinkantys religijos ir papročių įstatymai yra tyčia kuriami prieš žmones ir yra neteisėti, nes jų pagrindas yra ne natūralus šaltinis papročiai ir religija.

Kas stebi visuomenės gyvenimą?

Kyla klausimas: kas stebi visuomenės gyvenimą, kad laiku galėtų ją perspėti apie nukrypimą nuo Įstatymo? Pagal šiuolaikinės demokratijos teoriją nė viena grupė žmonių neturi teisės prižiūrėti visuomenės. VISUOMENĖ PATI TURI SAVE PRIŽIŪRĖTI. Bet kokios pretenzijos iš bet kokios pusės ar tai būtų atskiros asmenybės, ar žmonių grupės neturi savintis teisės prižiūrėti kaip vykdomas įstatymas, nes tai yra diktatūra. Demokratija reiškia, kad atsakomybė už tai priklauso pačiai visuomenei. Todėl kontrolę vykdo visa visuomenė. Tokia yra tikroji demokratija, kurios valdymo įrankis yra pirminiai liaudies kongresai, liaudies komitetai, Visaliaudinis liaudies kongresas apjungiantis visus liaudies kongresų komitetus, profsąjungas ir amatų susivienijimus — tai tikroji liaudies valdžia. Pagal šią teoriją valdymo įrankis yra pati liaudis ir todėl savaime

suprantama ji pati save ir kontroliuoja. Tokiu būdu visuomenė pati prižiūri kaip vykdomas jos pačios Įstatymas.

Kaip visuomenė taisy padėti pastebėjusi kad nukrypo nuo Įstatymo?

Jei valdymo įrankis yra diktatorinis, o dabar esantys visi režimai yra tokie, tai visuomenei lieka tik vienas kelias — panaikinti ir pašalinti Įstatymo pažeidimus ji gali tik prievarta, o tai reiškia revoliucija prieš esamą valdymo įrankį. Tačiau prievartą ir revoliuciją, net jei ji išreiškia protestuojančios prieš Įstatymo nesilaikymą visuomenės jausmus, vykdo ne visa visuomenė, o tik tie, kas rodo iniciatyvą ir nebijo išreikšti visuomenės valią. Bet tokia įvykių eiga atveria kelią kitai diktatūrai, nes panaši revoliucinė iniciatyva į valdžią atveda kitą valdymo įrankį, bet ne liaudį. Tai reiškia, kad valdymo įrankis, kaip ir anksčiau, pasilieka diktatorinis. Be to, padėtis susiklosčiusi po jėgos panaudojimo yra nedemokratinė, nors ji ir susiklostė kovoje su ankstesne nedemokratinė valdžia. Taip visuomenė sukasi uždaramė rate ir yra atsilikusi. Kur išeitis?

Išeitis tokia, kad pati liaudis, pradėdant pirminiais liaudies kongresais ir baigiant Visuotiniu liaudies kongresu, turi tapti valdymo įrankiu. Išeitis tokia, kad tada išnyks valstybinė valdžia ir jos vietą užims liaudies kongresai. Išeitis tokia, kad Visuotinis liaudies kongresas tampa visos valstybės kongresu apjungiančiu pirminius liaudies kongresus, liaudies komitetus, profsąjungų susivienijimus ir amatininkų sąjungas. Jei tokios sistemos sąlygomis įvyksta nukrypimas nuo Įstatymo, tai tasai nukrypimas jau yra visuotinis ir jis turi būti svarstomas ir Įstatymas koreguojamas demokratiškai dalyvaujant visai liaudžiai. Toks veikimas nėra savavališkas kieno nors veiksmas. Toks veikimas eina iš demokratinės visuomenės prigimties, nes tikrojoje demokratijoje nėra organų stovinčių aukščiau visuomenės ir todėl nėra kam suversti atsakomybės už nukrypimą nuo įstatymo.

Spauda

Žmogus, kaip fizinis asmuo, turi laisvę išreikšti savo nuomonę net ir tais atvejais kai jis išprotėja. Jis turi teisę parodyti savo beprotybę.

Žmogus, kaip juridinis asmuo, irgi turi teisę reikšti savo nuomonę. Pirmuoju atveju žmogus reiškia tik savo nuosavą nuomonę, o antruoju atveju jis išreiškia

nuomonę žmonių grupės, kuri sudaro juridinį asmenį, į kurį įeina kažkiek fizinių asmenų.

Visuomenė susideda iš daugybės fizinių ir juridinių asmenų. Todėl jei kuris nors visuomenės fizinis asmuo yra beprotis, tai nereiškia kad visi kiti visuomenės nariai irgi tokie patys bepročiai. Fizinis asmuo kalba tik savo vardu, o juridinis išreiškia juridinį asmenį sudarančių asmenų grupinius interesus. Tabaką auginanti ar parduodanti kompanija visada išreiškia jos steigėjų interesą, t.y. interesą tų žmonių, kurie suinteresuoti parduoti kuo daugiau tabako, nors jie puikiai žino, kad tabakas kenkia sveikatai.

Spauda — tai visuomenės saviraiškos būdas, bet ne atskirų fizinių ar juridinių asmenų. Todėl pagal logiką ir demokratijos principus negali būti nei atskiro fizinio, nei juridinio asmens nuosavybė.

Fizinio asmens nuosavybėje esantis laikraštis visada išreiškia tik jo požiūrį. Tvirtinimas, kad toks laikraštis išreiškia visuomenės požiūrį yra neteisingas ir neturi jokių įrodymų, kad taip yra, nes visada toks laikraštis išreiškia arba savininko požiūrį, arba interesus. Todėl tikrojoje demokratijoje neleistina, kad asmuo valdytų visuomeninę spaudą ar spausdinimo priemones. Bet visuomenei priklauso teisė visokiausiais būdais reikšti savo nuomonę. Net ir pačiais beprotiškiausiais būdais, jei žmogus yra beprotis. Pavyzdžiui, jei laikraštį leidžia prekybininkų profsajunga ar prekybos rūmai, tai tokiu atveju laikraštyje reiškiamas tik šito visuomenės sluoksnio nuomonė, požiūriai ir informacija, bet jokių būdu ne visos visuomenės.

Tokie patys reikalai yra ir su visais kitais visuomenės fiziniiais ir juridiniais asmenimis. Demokratinė spauda — tai liaudies komiteto leidžiama spauda, nes liaudies komitetą sudaro įvairių visuomenės sluoksnių atstovai — darbininkų profsajungos, moterų, studentų, valstiečių, mokslininkų ir kitų visuomenės sluoksnių žmonės. Tik tokiu atveju spauda ir kitos masinės informacijos priemonės bus visos visuomenės nuomonės skelbėjai. Tuo pačiu spauda ir informacijos priemonės taps iš tikrųjų demokratinėmis.

Jei laikraštį leidžia gydytojų profsajunga, tai, kad tas laikraštis tikrai reprezentuotų savo organizaciją, jo turinys turi būti grynai medicininio pobūdžio. Jei laikraštį leidžia advokatų kolegija, tai, kad laikraštis iš tikrųjų atstovautų šiai sąjungai, jo turinys turi būti juridinio pobūdžio. Lygiai taip pat yra ir su visais kitais susivienijimais. Fizinis asmuo turi teisę reikšti tik savo paties asmeninį požiūrį. Žiūrint iš tikrosios demokratijos taško, niekas neturi teisės kalbėti kitaip kaip tik pats nuo savęs. Tokiu būdu įgyvendinama radikali demokratijos problema vadinama „laisvąja spauda“. Dabar pasaulyje gvildinama laisvosios spaudos problema iš tiesų atsirado dėl to, kad nėra tikrosios demokratijos. Ją išspręsti galima tik išsprendus pačios demokratijos problemą. Vienintele priemone išspręsti šią sudėtingą problemą, t.y. demokratijos problemą yra tik Trečioji Pasaulinė Teorija.

......*

Šita teorija skelbia, kad demokratinė sistema yra tvirta monolitinė struktūra, kurios kiekviena ląstelė turi tvirtą atramą pirminių liaudies kongresų, liaudies komitetų pavidalu, o jie visi sudaro Visuotinį liaudies kongresą.

Jokiu kitokiu būdu sukurti tikrosios demokratinės visuomenės negalima.

Taigi, respublikų epochą keičianti masių epocha stebina ir įkvepia. Tačiau lygiai tokiu pačiu laipsniu, koku ši epocha masėms neša laisvę ir valdymo įrankių pančių panaikinimą, ji visus perspėja apie anarchijos ir demagogijos viešpatiją tuo atveju, jei naujoji tikroji demokratija, reiškianti liaudies valdžią, valdymą atiduos asmenybei, klasei, genčiai, klanui ar partijai. Tokia teorijos požiūriu yra tikroji demokratija. O iš tikrųjų visada valdo tik stiprieji, t.y. stipriausioji visuomenės dalis.

Muamaras Kadafis

Žalioji Knyga

Antroji Dalis

*Ekonominės problemos sprendimas
(Socializmas)*

*Trečiosios Pasaulinės Teorijos
ekonominis aspektas*

*Antroji Žaliosios Knygos dalis pirmą kartą
išėjo Libijoje 1978 metais vasario 2*

Nežiūrint to, kad darbo ir mokėjimo už darbą problemos kelyje įvyko didelių istorinių pokyčių, tokių kaip santykių tarp darbdavių ir darbininkų pasikeitimai, santykių tarp savininkų ir gamintojų pasikeitimai, darbo dienos trukmės sutrumpinimas, mokėjimas už viršvalandžius, visokios rūšies atostogos, atlyginimo minimumo nustatymas, darbininkų dalyvavimas įmonių valdyme ir pelno padalinime, savavališkų atleidimų uždraudimas, socialinis aprūpinimas, streikų teisė ir kitos teisės surašytos į darbo kodeksą, o taip pat nemažiau reikšmingi pokyčiai nuosavybės srityje, pelnų apribojimai ir netgi privatinės nuosavybės uždraudimas ir jos perdavimas į valstybės rankas — tai yra nežiūrint šių didelių permainų, į kurias negalima nekreipti dėmesio, vis tiek ekonominė problema laukia radikalių permainų.

Nors lyginant su ankstesniais laikais išvardytos priemonės darbininkų padėtį žymiai pagerino ir problema dabar ne tokia aštri, bet nežiūrint to darbo problemos šiuolaikinis pasaulis dar neišsprendė. Bandymai ją išspręsti keičiant nuosavybės santykius neišsprendė gamintojų problemos. Jie kaip ir seniau yra samdomi darbininkai nežiūrint to, kad pačias konservatyviausias nuosavybės formas pakeitė naujoviškos pažangios ar tarpinės formos.

Ne mažiau pastangų išekvota ir darbo užmokesčio srityje. Darbininkai darbo užmokesčio srityje iškovojo daug pagerinimų, kurie įrašyti į įstatymų kodeksus ir juos saugo profsąjungos. Pramoninės revoliucijos išvakarėse buvusi sunki samdomų darbininkų padėtis pasikeitė geron pusėn. Darbininkai, techniniai specialistai, administracijos tarnautojai su laiku iškovojo tokias teises, apie kurias anksčiau rodos negalima buvo net svajoti. Bet nežiūrint to ekonominė problema visgi egzistuoja.

Darbo užmokesčio srityje priimti sprendimai jokių būdu nepanaikino problemos. Greičiau jie yra veidmainiškas reformistinis bandymas pavaizduoti geradariją nei tikras darbininkų teisių pripažinimas. Kodėl darbininkai gauna atlyginimą? Ogi todėl, kad jie dirba naudai tų, kas juos pasamdė gaminti produkciją.

Taigi, jie nenaudoja savo pagamintos produkcijos, bet yra priversti ją atiduoti už atlyginimą. Teisingas principas yra toks: «kas gamina, tas ir sunaudoja». Kad ir koks didelis bebūtų atlyginimas, bet samdomi darbuotojai vis tiek yra vergai. Samdomas darbininkas, kaip ir vergas, yra priklausomas nuo jį pasamdžiusio savininko. Dar daugiau — jis yra laikinas vergas, o vergijos pagrindas samdomasis darbas už kurį jis gauna atlyginimą nepriklausomai nuo to ar darbdavys yra privatus savininkas, ar valstybė.

Nežiūrint į įvairias nuosavybės formas, pradedant konservatyviomis ir baigiant pačiomis progresyviausiomis, darbininkai savo interesų santykyje su darbdaviais ar gamybos įmonėmis vis tiek lieka samdinių vietoje.

Net valstybės sektoriaus įmonės savo darbininkams moka atlyginimus ir teikia visokias socialines paslaugas beveik nesiskiriančias nuo tų, kokias savo darbininkams moka ir teikia privačių įmonių savininkai.

Teiginys, kad valstybinės įmonės pelnas atitenka visuomenei, tame tarpe ir įmonės darbininkams, o tuo tarpu privačios įmonės pelnas atitenka tik įmonės savininkui, yra teisingas tik visos visuomenės masteliu, bet ne asmeninių darbininkų interesų lygyje. Net jei tartume, kad nuosavybę monopolizavusi politinė valdžia yra liaudies valdžia vykdoma per liaudies kongresus ir liaudies komitetus, ir ji nėra vienos klasės, partijos ar partijų koalicijos, vieno klanų, vienos genties, vienos šeimos, vienos asmenybės ar parlamento valdžia, bet ir tada darbininkų gaunamas atlyginimas ir visos socialinės paslaugos iš principo nieko nesiskiria nuo privataus sektoriaus darbininkų gaunamų atlyginimų ir paslaugų, nes ir vieni ir kiti darbininkai gauna atlyginimą nepriklausomai nuo to kas yra įmonės savininkas.

Tokiu būdu visos permainos sukėlusios nuosavybės perėjimą iš rankų į rankas nespėdė produkciją gaminančių darbininkų reikalų. Nei nuosavybės suvalstybinimas, nei atlyginimų ir kitų paslaugų teikimo pokyčiai klausimo nespėdžia, nes prie visų nuosavybės formų darbininkai lieka samdiniai. Galutinis problemos sprendimas yra atlyginimų panaikinimas ir žmonių išlaisvinimas nuo jo pančių ir gražinimas natūralių santykių buvusių prieš atsirandant klasėms, visokioms valdymo formoms ir įvairiems įstatymų kodeksams, kuriuos sukūrė žmonės.

Prigimtinės taisyklės yra vienintelis kriterijus ir visų žmonių tarpusavio santykių šaltinis. Prigimtinės taisyklės reikalauja visų ekonominės gamybos elementų lygybės, jos yra tikrojo socializmo pagrindas ir visiems gamybos dalyviams sudaro apytikriai lygias sąlygas vartoti savo gaminius ir gamtos turtus. Žmonių išnaudojimas, žmogaus siekis pasisavinti daugiau negu jam būtina yra nukrypimas nuo prigimtinių taisyklių, žmogaus ir žmonių visuomenės degradavimo pradžia ir taip pat diktatorinių išnaudotojiškų režimų atsiradimo pradžia. Išanalizavus per visą žmonijos istoriją visus ekonominio gyvenimo veiksmus, matyti, kad visais laikais ir visur pagrindiniai gamybos elementai buvo darbo įrankiai ir gamintojas. Prigimtinės lygybės taisyklės reikalauja, kad kiekvienas gamybos elementas įnešantis savo dalį į gamybos procesą yra vienodai reikalingas ir vieno kurio nors gamybos elemento pašalinimas iš proceso gamybą daro neįmanomą, t.y. be jo paprasčiausiai viskas sustoja.

Kadangi kiekvienas minėtas elementas yra būtinas, t.y. gamybos procese jie visi yra vienodai reikalingi, tai kiekvienas iš jų turi lygias teises į pagamintus produktus, o kuriam nors vienam iš jų pirmenybės suteikimas prieštarauja prigimtinėi lygybės teisei ir yra pasikėsinimas į kitų teises. Todėl kiekvienam elementui, nepriklausomai nuo jų skaitlinio dydžio, priklauso jo dalis. Jei gamybos procese dalyvauja tik du elementai, tai abu jie gauna po pusę pagamintų produktų, o jei elementų trys — kiekvienam priklauso po trečdalį ir t.t.

Šitos prigimtinės taisyklės taikymas tolimojoje praeityje ir šiuolaikiniame pasaulyje rodo kad:

Rankų darbo viešpatavimo epochoje gamybos procese dalyvavo žaliavos ir žmogus-gamintojas. Vėliau tarpininku tarp jų dviejų tapo gamintojo naudojami darbo įrankiai.

Pirmiausia tai buvo gyvuliai, o vėliau tobulėjant gamybos įrankiams gyvulius pakeitė mašinos. Žaliavos irgi patyrė kokybines ir kiekybines permainas: vietoj paprastų ir pigių žaliavų atėjo labai sudėtingos ir brangios. Pasikeitė ir pats žmogus. Jis perėjo kelią nuo paprasto darbininko iki inžinieriaus ir techniko, ir nuo milžiniško skaičiaus nekvalifikuotų darbininkų iki palyginus gana riboto skaičiaus techninių specialistų. Nors evoliucijos bėgyje gamybos proceso elementai stipriai kito, bet, nežiūrint kokybinių ir kiekybinių gamybos proceso elementų pokyčių, kiekvieno jų vaidmuo ir jų būtinybė iš esmės liko visiškai nepakitę. Pavyzdžiui, geležies rūda kaip senovėje taip ir dabar yra vienas iš gamybos elementų. Anksčiau ją perdirbdavo primityviais būdais, vėliau kalvis iš jos rankų darbu kalė peilius, kirvius ir t.t. Dabar ta pati geležies rūda perdirbama aukštakrosnėse, o vėliau inžinieriai ir techniniai darbuotojai iš jos daro stakles, variklius, transporto priemones. Gyvulius, pavyzdžiui, arklius, mulus, kupranugarius ir t.t., kurie seniau buvo gamybos elementais, dabar pakeitė milžiniškos gamyklos ir mašinos. Ir jei seniau darbo įrankiai buvo primityvūs, tai dabar gaminama sudėtinga gamybos įranga. Ir nežiūrint milžiniškų pokyčių gamybos veiksniai iš esmės liko tie patys. Šita nekintanti gamybos elementų sudėtis akivaizdžiai įrodo, kad prigimtine taisykle — ji yra sveikas pagrindas, prie kurio reikia sugrįžti, kad galutinai būtų išspręstos ekonominės problemos, nes visi ankstesni bandymai nepaisantys prigimtinių taisyklių patyrė nesėkmę.

Visos iki šiol buvusios istorinės koncepcijos ekonominę problemą nagrinėjo tik per nuosavybės prizmę, per nuosavybės teisę į vieną gamybos elementą ir atlyginimo klausimo sprendimą, bet nė viena jų net nebandė spręsti pačios gamybos problemos. Tokiu būdu visų dabar pasaulyje egzistuojančių ekonominių sistemų pagrindinis bruožas yra atlyginimų klausimo sprendimas, bet toks požiūris atima iš darbininkų bet kokią teisę į jų gaminamą produktą — nesvarbu ar gamyba vykdoma visuomenės ar privataus savininko labui.

Pramonės įmonės dirba tik dėl to, kad yra darbo įrankiai arba gamybos įrenginiai ir darbininkai. Gamybos procesas vyksta darbininkams su gamybos įrankiais ir įrenginiais perdirbant žaliavines medžiagas. Taip gaminama produkcija skirta vartojimui. Gamybos operacijos būtų neįmanomos jei nebūtų žaliavų, gamyklos su visais įrenginiais ir darbininkų. Nebūtų žaliavų — gamykla neturėtų ko perdirbti; nebūtų darbininkų — gamykla irgi negalėtų dirbti.

Tokiu būdu matome, kad vienodai reikalingi visi trys procese dalyvaujantys elementai. Jei kurio nors nėra, gamyba neįmanoma. Kiekvienas elementas atskirai paimtas negali vykdyti gamybos proceso, lygiai taip pat kaip ir du iš trijų. Prigimtine teise šiuo atveju sako, kad visi trys elementai dėl savo svarbumo gamybos procese yra lygūs. Kitaip tariant, gamykloje gaminama

produkcija dalinama į tris dalis. Kiekvienam elementui priklauso jo dalis. Tokiu būdu svarbi yra ne tik pati įmonė, bet ir jos gaminamos produkcijos vartotojas.

Tas pats yra ir žemės ūkyje, kuriame yra tik du elementai — žmogus ir žemė, o trečio elemento nėra. Čia matyti visiška analogija su amatininkų darbu. Taigi, šiuo atveju produkcija dalinama į dvi dalis, t.y. į tiek dalių kiek gamybos elementų dalyvauja. Jei žemės ūkyje naudojamos mašinos ir kiti įrenginiai, tai produkcija turi būti dalinama tarp visų trijų gamyboje dalyvaujančių elementų (žemė, žemdirbys ir naudojami mechanizmai).

Tuo pagrįsta socialistinė santvarka, kurioje visi procesai vyksta pagal prigimtines taisykles.

Gamintojai — tai darbininkai. Mes sakome «gamintojai», nes žodis «darbininkai» neatitinka tikrovės. To priežastis yra tai, kad pagal tradicinę sampratą darbininkai vis labiau keičiasi tiek kokybiškai, tiek kiekybiškai. Vystantis mokslui ir technikai darbininkų klasė nepaliaujamai mažėja. Anksčiau kelių darbininkų gaminamą gaminį dabar mašinos pagamina akimirksniu, o pačių mašinų eksploatacija reikalauja nedidelio skaičiaus žmonių — tai kiekybinis darbo jėgos pokytis. Mašininė technika reikalauja ne paprastos raumenų darbo jėgos, o techninių žinių — tai kokybinis darbo jėgos pokytis.

Tik gamybos jėga yra gamybos elementas. Anksčiau buvusios labai gausios ir neišsilavinusios darbininkų masės visuomenei vystantis virsta nedidele mokslininkų, inžinierių ir technikų grupe. Dėl šios priežasties darbininkų profsąjungos praranda įtaką ir apmiršta. Žmonijos mokslo ir technikos pažanga yra negrįžtamas procesas, todėl nykstant darbininkų profsąjungoms, jas pamažu ima keisti inžinierių ir technikų profsąjungos. Mokslo ir technikos pažanga neišvengiamai panaikins neraštingumą. Dėl pažangos paprasti nekvalifikuoti darbininkai yra tik laikinas ir nykstantis reiškinys, bet žmogus vis tiek bus pagrindinis gamybos proceso elementas. Tik šio elemento kokybė bus daug aukštesnio lygio.

Poreikiai. Žmogaus laisvė nepilna, jei jo poreikius valdo kiti. Siekis įgyvendinti poreikius gali sukelti žmonių pavergimą ir eksploataciją — kaip tik dėl to vieni žmonės pavergia kitus. Poreikių tenkinimas — realiai egzistuojanti problema, ir, jeigu žmogus ne pats įgyvendina savo poreikius, prasideda kovos.

Būstas yra pagrindinis žmogaus ir šeimos poreikis ir todėl jis negali priklausyti niekam daugiau. Svetimame name gyvenantis žmogus negali būti laisvas, nesvarbu ar jis už namą moka nuomos mokesį, ar gyvena nemokamai. Valstybių pastangos išspręsti būsto problemą jokių būdu jos neišsprendžia, nes vyriausybės nesiima spręsti pagrindinės problemos, jos nedaro nieko, kad kiekvienas žmogus turėtų savo nuosavą būstą. Bendrai visos vyriausybės sprendžia tik mokesčių už nuomojamą būstą klausimą — tai yra didinti, mažinti ar kaip kitaip norminti. Negalima leisti, kad socialistinėje visuomenėje koks nors valdžios organas ar net pati visuomenė valdytų žmogaus poreikius. Niekas neturi teisės statyti gyvenamųjų namų didesnių negu jo paties ir jo šeimos poreikiai ir atliekamą gyvenamąjį plotą nuomoti kitiems žmonėms, nes tai

prieštarauja kitų žmonių gyvybiniais poreikiams. Gyvenamųjų namų statymas siekiant juos nuomoti kitiems žmonėms yra pasikėsinimas į kitų žmonių poreikius. Poreikis — laisvės prielaida.

Pragyvenimo priemonės — esminiai žmogaus poreikiai. Kadangi socialistinėje visuomenėje nėra samdomų darbininkų, o yra tik bendradarbiai (partneriai), tai neleistina, kad socialistinėje visuomenėje žmogaus pragyvenimo priemonės būtų išmokamos atlyginimų pavidalu arba kitaip sakant atlyginimus mokėtų kokia nors įstaiga arba iš kieno nors malonės. Pragyvenimo priemonės — tai užmokestis už produkciją, kurią pagamina žmogus kitų žmonių vartojimui arba jo asmeniškai pasigaminti daiktai, arba jo dalis gamybos įmonėje, kurioje jis dirba ir yra vienas iš gamybos elementų.

Susisiekimo priemonės yra dar vienas būtinas tiek atskiro žmogaus, tiek šeimos poreikis. Negalima leisti, kad žmogui būtina susisiekimo priemonė priklausytų kam nors kitam. Socialistinėje visuomenėje nei atskiras asmuo, nei įstaiga neturi teisės valdyti individualiam naudojimui skirtų transporto priemonių turėdami tikslą jas nuomoti kitiems žmonėms, nes tai yra pasikėsinimas į kitų žmonių poreikių valdymą.

Žemė. Žemė nepriklauso niekam. Tačiau kiekvienas žmogus ir jo įpėdiniai turi teisę naudotis žeme per visą savo gyvenimą, ją dirbti ar ganyti gyvulius kiek jam leidžia jo jėgos, bet nenaudodamas samdomų darbininkų ar dirbančių nemokamai. Jei būtų leidžiama žemę įsigyti nuosavybėn, tai ją valdytų tik dabar gyvenantys. Žemė pastovus veiksnys, o jos naudotojai laikui bėgant keičiasi ir taip pat keičiasi jų užsiėmimai, jėgos ir net pati būtis.

Naujos socialistinės santvarkos tikslas — sukurti laimingą visuomenę, laimingą savo laisve ir tą įgyvendinti galima tik tenkinant medžiaginius ir dvasinius žmonių poreikius su sąlyga, kad niekas nedarys jokių kliūčių poreikiams įgyvendinti ir nesieks jų kontroliuoti. Poreikių įgyvendinimas turi vykti be žmonių išnaudojimo ir pavergimo, nes kitaip poreikių tenkinimas prieštarauja naujosios socialistinės visuomenės tikslams.

Naujojoje visuomenėje žmogus dirba arba sau ir pats apsirūpina materialiais poreikiais, arba dirba socialistinėje įmonėje ar paslaugų sferoje būdamas gamybos dalininku ir tuomet gaudamas savo dalį iš visuomenės apsirūpina materialiais poreikiais. Naujojoje socialistinėje visuomenėje ekonominė veikla yra gamybinis darbas siekiant patenkinti žmonių materialinius poreikius, bet tik ne darbas nekuriantis jokių vertybių ar siekiantis pelno ir viršijančio poreikių tenkinimą turto kaupimo. Pastarieji dalykai dėl naujų socialistinių principų yra neįmanomi.

Teisėtas ekonominės veiklos tikslas yra tik žmonių poreikių tenkinimas, nes pasauliniai ištekliai yra riboti, o taip pat yra riboti ir kiekvienos atskiros visuomenės turtai.

Todėl niekas neturi teisės užsiimti ūkine veikla turėdamas tikslą sukaupti tokį turto kiekį, kuris viršija jo poreikius ir laikyti perteklių, nes viršijantis poreikius perteklius teisėtai priklauso kitiems. Žmogus turi teisę kaupti uždirbtą

turtą apribodamas savo poreikių tenkinimą, o ne išnaudodamas kitų žmonių darbą ar savindamasis kitų žmonių poreikiams teisėtai priklausančius išteklius. Leidus ekonominę veiklą, kurios mastai viršija žmogaus asmeninių poreikių tenkinimą, žmogus sukaups išteklius viršijančius jo poreikius ir tuo pačiu trukdys kitiems žmonėms tenkinti jų poreikius.

Visuomeninio turto sukaupimas didesniais kiekiais negu reikia vieno žmogaus poreikiams tenkinti yra pasikėsinimas į kito žmogaus poreikius. Nesulaikomas privačių gamintojų veržimasis kaupti turtą viršijantį poreikius, neribojamas kitų žmonių darbo išnaudojimas savo poreikiams tenkinti arba gauti kažką tokio stipriai viršijantį poreikius, t.y. savo poreikių tenkinimas išnaudojant kitus žmones ir kaupimas kitų sąskaita ir ribojant kitų poreikius — tai ir yra eksploatacija.

Darbas už atlyginimą yra ne tik vergija, kaip jau aukščiau pasakyta, bet kartu ir darbas be jokio stimulo, nes tokiu atveju gamintojas yra samdinys, o ne lygiateisis dalininkas. **Žmogus dirbantis sau be jokios abejonės darbą atlieka sąžiningai.** Jo sąžiningumą skatina žinojimas, kad jis dirba sau ir iš savo uždarbio patenkins savo materialius poreikius. **Dirbantys socialistinėje įmonėje žino, kad jie yra įmonės dalininkai ir todėl taip pat dirba sąžiningai.** Jų sąžiningumo pagrindas — žinojimas, kad jų pagaminta produkcija yra jo materialinių poreikių tenkinimo pagrindas. Dirbantys už atlyginimą samdiniai neturi stimulo dirbti.

Nepriklausomai nuo to ar kalbama apie paslaugų sritį, ar apie gamybą samdomas darbas negali išspręsti gamybos augimo ir jos tobulinimo klausimų. Samdomas darbas pasižymi tik chroniniu nuosmukiu, nes jį atlieka samdomi darbininkai.

Pateikiau kelis samdomo darbo pavyzdžius visuomeniniame ir privačiame sektoriuose.

Pirmas pavyzdys

a) darbininkas visuomenei užaugina 10 obuolių; visuomenė už dalyvavimą gamyboje jam atiduoda vieną obuolį, kas visiškai patenkina jo poreikius;

b) darbininkas visuomenei užaugina 10 obuolių; visuomenė už dalyvavimą gamyboje jam atiduoda vieną obuolį, kas yra per mažai jo poreikių patenkinimui.

Antras pavyzdys

Darbininkas užaugina 10 obuolių kitam žmogui ir už tai gauna atlyginimą mažesnę nei kainuoja vienas obuolys.

Trečias pavyzdys

Darbininkas užsiaugina 10 obuolių sau.

Išvados

Pirmuoju atveju (a) darbininkas nedidins gamybos, nes, kad ir kaip jis besistengtų, jis gaus tik vieną obuolį, kas visiškai tenkina jo poreikius. Todėl darbininkai dirbantys visuomenės labai sąmoningai ar ne visada yra pasyvūs.

Pirmuoju (b) atveju darbininkas visiškai nesuinteresuotas gaminti, nes už tai ką jis pagamina visuomenei negauna to kas patenkintų jo poreikius. Tačiau jis be jokio stimulo darbą tęsia toliau, nes yra priverstas bendrų visuomenėje egzistuojančių darbo įstatymų. Ir tokioje pačioje padėtyje yra visi kiti visuomenės nariai.

Antruoju atveju darbininkas dirba visai ne dėl to, kad ką nors pagamintų, o už atlyginimą. Kadangi atlyginimo neužtenka jo poreikiams tenkinti, tai darbininkas arba ieško kito darbdavio, kuriam savo darbo jėgą galėtų parduoti brangiau, arba yra priverstas dirbti toliau kad galėtų išgyventi.

Tik trečiuoju atveju darbininkas dirba ne pasyviai ir be prievartos.

Kadangi socialistinėje visuomenėje privačiai gamybai pasireikšti nėra galimybių ir neleidžiama asmeninius poreikius tenkinti kitų sąskaita arba atiminėjant iš kitų ir kadangi socialistinės įmonės dirba tam, kad būtų patenkinti visuomenės poreikiai, tai trečiasis pavyzdys iliustruoja sveiką ekonominės gamybos pagrindą. Tačiau netgi pačiomis nepalankiausiomis aplinkybėmis gamybinis procesas tęsiasi tik todėl, kad darbininkai nori išgyventi. Tą patvirtina faktai, kad kapitalistinėje visuomenėje gamyba auga ir koncentruojasi nedidelės savininkų grupės rankose, o pastarieji patys nedirbdami eksploatuoja darbininkus priverstus dirbti vien tam kad galėtų išgyventi. Žalioji Knyga ne tik išsprendžia materialinės gamybos problemą, bet ir rodo kelią kaip išspręsti visuomenės problemas asmenybės materialinio ir dvasinio išlaisvinimo srityse ir kaip pasiekti visuotinę laimę.

Kiti pavyzdžiai

Tarkime, kad visuomenės turtą sudaro dešimt (10) sutartinių vienetų ir gyventojų skaičius irgi yra dešimt (10). Tuomet kiekvienam gyventojui teks 10:10, t.y. vienas vienetas visuomeninio turto. Tačiau jei kokia nors visuomenės dalis koku nors būdu užvaldys didesnę dalį, tai tuomet kita visuomenės dalis neturės nieko, nes jai tenkančią visuomeninio turto dalį pasisavino kiti.

Todėl eksploatatorių visuomenėje yra turtuoliai ir skurdžiai.

Dabar tarkime, kad minėtoje visuomenėje penki asmenys turi po du vienetus visuomeninio turto. Tuomet kiti penki asmenys neturės nieko, t.y. 50% visuomenės narių neturės jokios jiems teisėtai priklausančios visuomeninio turto dalies, nes pirmoji penkiukė turi papildomai po vieną vienetą, kuris yra teisėta antros penkiukės dalis.

Jei materialiniams poreikiams patenkinti kiekvienam visuomenės nariui užtenka vieno vieneto visuomeninio turto, tai tuomet kiekvienas, kuris valdo daugiau kaip vieną vienetą visuomeninio turto, iš esmės savinasi kitiems visuomenės nariams priklausančią dalį. Kadangi jo turima dalis viršija vieną visuomeninio turto vienetą, kurio užtenka patenkinti jo poreikiams, tai vadinasi jis daugiau pasisavino tik norėdamas pralobti, o tą padaryti galima tik kitų

sąskaita, t.y. pasisavinant kitiems priklausančią visuomeninio turto dalį. Būtent čia yra priežastis dėl ko yra žmonių siekiančių pralobti. Pastarieji nenaudoja turto, bet jį kaupia virš jiems reikalingo kiekio jų poreikiams tenkinti; čia yra priežastis dėl ko yra neturintys pragyvenimui reikalingo turto skurdžiai, kurie elgetaudami prašinėja jiems priklausančią visuomeninio turto dalį. Tai yra vagystė ir apiplėšimas, žiauriausiais eksploatatoriškais įstatymais įteisintas apiplėšimas, o tokius įstatymus leidžia tie kas valdo visuomenę.

Poreikius viršijantis perteklius turi priklausyti visiems visuomenės nariams. O atskiri asmenys norintys turėti santaupų jas kaupti turi savo poreikių sąskaita, o ne savindamiesi kitų poreikiams skirtą dalį, nes tai yra pasikėsinimas pavogti visuomeninį turtą.

Sumanių darbininkų meistriškumas ir darbštumas nėra pagrindas pretenduoti į svetimą dalį, bet jie naudodami savo sugebėjimus gali patogiai įgyvendinti savo poreikius arba pastarųjų sąskaita kaupti santaupas. Nuo gimimo nedarbingi ir nesveiki žmonės turi gauti tokią pačią visuomeninio turto dalį kaip ir sveikieji.

Visuomeninį turtą galima palyginti su tiekimo organizacija arba su maisto sandėliu, iš kurio kasdieną aprūpinamas tam tikras žmonių skaičius jiems reikalingu maistu. Kiekvienas norėdamas gali dalį gauto maisto pasidėti atsargai, t.y. suvartoti tiek kiek jam atrodo gana, o likusią dalį sutaupti. Norintys iš visuomeninio sandėlio gauti daugiau nei priklauso be abejonės yra vagys. Savo sugebėjimą ir vikrumą naudojantys norėdami gauti daugiau negu reikia poreikiams patenkinti kėsinaisi į bendrą visų gerovę ir visuomenės turtą, kuris šiame pavyzdyje lyginamas su maisto sandėliu.

Naujoji socialistinė visuomenė nedaro skirtumo tarp visuomenės narių ir visiems skiria po vienodą visuomeninio turto dalį. Paslaugų srityje dirbantiems asmenims visuomenė skiria visuomeninio turto dalį atitinkančią jų atliekamą darbą. Kiekvieno gaunama dalis atitinka jo dalyvavimo laipsniui atliekant visuomenines paslaugas.

Tokiu būdu, išnagrinęję turtingą istoriją, turime naują patirtį vainikuojančią žmonių kovą už laimę ir išsivadavimą, kurie pasiekiami tenkinant jų poreikius ir išlaisvinant nuo eksploatacijos bei vergavimo kitiems žmonėms. Nauja visuomenė užkerta kelią savivalei ir teisingai skirsto visuomeninį turtą. Kiekvienas savo poreikių tenkinimui uždirba pats neversdamas už jį dirbti kitų ir nesigivieždamas į kitų dalį ir poreikius.

Tokia žmogaus poreikių išlaisvinimo teorija vardan paties žmogaus išlaisvinimo.

Taigi socialistinė visuomenė yra ne kas kita kaip iš kovos panaikinti dabar pasaulio tikrovėje esančius neteisingus santykius dėsningai išplaukiantis problemos sprendimas. Socialistinėje visuomenėje asmeninės nuosavybės paskirtis yra žmonių asmeninių poreikių tenkinimas nenaudojant kitų žmonių eksploatacijos. Socialistinėje visuomenėje gamintojai yra dalininkai (partneriai).

Samdomu darbu ir privačia nuosavybe pagrįstą gamybą, kurioje gamintojai neturi teisės į gaminamą produktą, keičia socialistinė visuomeninė nuosavybė.

Būsto, kuriame gyvena žmogus, transporto priemonių kuriomis naudojami žmogus, pragyvenimui būtinų priemonių kuriomis naudojami žmogus savininkas visiškai ar dalinai apriboja žmogaus laisvę. Žmogus privalo būti laisvas, o kad būtų laisvas tai jis turi savo poreikių priemones valdyti pats. Kas valdo kitų žmonių poreikių tenkinimo priemones, tas valdo ir eksploatuoja kitus žmones, o dažnai pažeisdamas net esamus įstatymus ir pavergia.

Pagrindinės asmeninių poreikių materialinės tenkinimo priemonės pradėdant drabužiais, maistu ir baigiant transportu ir būstu yra šventa žmogaus nuosavybė ir čia neleistina jokia nuoma. Šių dalykų nuoma jų savininkui, net jei savininkas yra visuomenė, duoda galimybę kištis į svetimą asmeninį gyvenimą, valdyti svetimus poreikius ir vadinasi riboti svetimą laisvę ir asmeninę laimę. Pavyzdžiui, drabužių savininkas gali žmogų nurengti vidury gatvės ir palikti nuogą, transporto priemonės savininkas gali išlaipinti žmogų sankryžoje, o namo savininkas gali žmogui pastogę atimti irgi kada tik panorėjęs.

Nerimta ir nenormalu žmogaus poreikių tenkinimą reguliuoti teisinėmis ir administracinėmis priemonėmis, nes pagrindiniai žmogaus poreikiai yra visuomenės egzistavimo pagrindas ir jį tvarko prigimtinis Įstatymas.

Socialistinės visuomenės tikslas — žmogaus laisvė, o ją galima pasiekti tik užtikrinus jo materialinę ir dvasinę laisvę. Savo ruožtu žmogus laisvės turi tik tiek kaip laisvai jis valdo savo asmeninių poreikių tenkinimo priemones ir kokiu laipsniu pripažįstama šita šventa jo teisė. Kitaip sakant žmogaus asmeninių poreikių tenkinimo priemonės privalo būti jo paties asmeninė nuosavybė, į kurią niekas neturi teisės kėsintis. Jei yra ne taip, tai žmogų apima nerimas ir negali būti laimingas ir laisvas, nes nuolatos jaučia baimę, kad kas nors gali iš jo atimti jam būtinas gyvybinių poreikių tenkinimo priemones. Dabar pasaulyje egzistuoja nesutaikomos ekonominės koncepcijos ir neteisingi ekonominiai santykiai, kurių pagrindą sudaro samdomasis darbas, todėl teisingos ekonominės sistemos klausimas iki šiol dar neišspęstas. Šiuolaikinės visuomenės neišvengiamai turės pereiti nuo samdomo darbo prie lygiateisio dalyvavimo gamyboje.

Kapitalistiniame pasaulyje auganti darbininkų profsąjungų jėga yra pajėgi kapitalistinę samdomojo darbo visuomenę paversti lygiateisio bendradarbiavimo visuomene.

Socialistinės revoliucijos įvykdymo galimybė atsiranda tada, kai gamintojai ima valdyti savo dalį pagaminamo produkto. Šiuo atveju darbininkų streikų tikslas turi būti ne atlyginimo padidėjimas, o reikalavimas gauti pagamintų produktų realizavimo teisę — taip kaip išdėstyta Žaliojoje Knygoje. Anksčiau ar vėliau taip vis tiek bus.

Paskutinis naujosios socialistinės visuomenės pasiekimų žingsnis bus tokia stadija, kurioje galutinai išnyks pelnas ir pinigai ir visa visuomenė bus gamintojai gaminantys visas visuomenės narių poreikių patenkinimo priemones.

Šitame paskutiniame etape pelnas išnyks pats savaime ir tai reiškia, kad pinigai taps nereikalingi.

Pripažinti pelną — vadinasi pripažinti eksploataciją, o jos pripažinimas atveria begalinę erdvę pelno siekėjams. Tuo tarpu įvairiais būdais vykdomas pelno ribojimas — tai tik reformistiniai bandymai, bet jie jokių būdu negali panaikinti žmonių išnaudojimo.

Galutinis problemos sprendimas — tai pelno panaikinimas. Bet kadangi pelnas yra ekonomikos vystymosi variklis, tai jo negalima panaikinti valdžios įsakymu, o jis išnyks tik socialistinėje gamyboje tenkinančioje materialinius visos visuomenės poreikius ir kiekvieno jos nario atskirai. Galų gale darbas vien tik dėl pelno didinimo veda į pelno panaikinimą.

Namų tarnai. Šiuolaikiniame pasaulyje namų darbininkai-tarnai nepriklausomai nuo to ar atlyginimą gauna, ar ne yra vergai. Tai naujųjų laikų vergai. Kadangi naujosios socialistinės visuomenės pagrindas yra ne atlyginimas, o lygiateisis bendradarbiavimas gamyboje, tai namų tarnai atsiduria už prigimtinių socialistinės visuomenės įstatymų, nes tarnai dirba ne gamyboje, o aptarnavimo srityje, kurioje negaminami jokie materialiniai daiktai ir todėl pagal prigimtinių socialistinės visuomenės įstatymą negali gauti lygios dalies. Todėl namų tarnai priversti dirbti už atlyginimą, o kraštutiniu atveju ir be jo.

Kadangi samdomi darbininkai dirba už atlyginimą, tai todėl jie pagal savo padėtį yra vergai, o namų tarnai lyginant su gamyboje dirbančiais samdomais darbininkais yra dar ant žemesnio laiptelio, tai todėl namų tarnai turi būti išlaisvinti iš samdomojo darbo vergijos pirmiausia.

Kaip visuomenės reiškinys namų tarnai pakeitė vergus. Trečioji Pasaulinė Teorija rodo masėms kelią į galutinį išsivadavimą nuo priespaudos pančių, vergijos, eksploatacijos, politinės ir ekonominės priespaudos ir kelią kaip sukurti visus žmones vienijančią naująją visuomenę, kurioje visi žmonės laisvi, nes jie turi lygias teises į valdžią, turtą ir ginklą.

Žalioji Knyga samdomų darbininkų ir namų tarnų masėms rodo kelią kaip išsilaivinti. Todėl reikia kovoti už namų tarnų išlaisvinimą ir juos paversti lygiateisiais dalininkais dirbančiais materialinėje gamyboje, kurios produkcija lygiomis dalimis dalijama visiems gamybos elementams. Būstą turi tvarkyti tie kas jame gyvena. Tais atvejais kai darbininkai vis dėl to reikalingi, tai darbus namie turi atlikti ne už atlyginimą dirbantys tarnai, o darbininkai turintys teisę kilti tarnybos laiptais ir turintys tokias pačias socialines garantijas kaip ir visi kiti žmonės dirbantys visuomenės paslaugų srityje.

Muamaras Kadafis

Žalioji Knyga

Trečioji Dalis

*Trečiosios Pasaulinės Teorijos
visuomeninis aspektas*

*Trečioji Žaliosios Knygos dalis pirmą kartą
išėjo Libijoje 1979 metais birželio 1*

Visuomeninis, t.y. tautinis veiksnys yra žmonijos istorijos variklis. **Istorinio vystymosi pagrindas yra visuomeniniai ryšiai, kurie žmones sujungia į vieną visumą — pradedant nuo šeimos ir baigiant gentimi ar tauta (nacija).**

ISTORIJS DIDVYRIAI — TAI ASMENYS BESIAUKOJANTYS BENDRAM LABUI. Kitokio apibrėžimo būti negali. Klausimas tik toks — kokiam reikalui aukojasi? Jie aukojasi dėl kitų. O kas tie kiti? Kiti — tai su jais susiję žmonės. Asmens ryšys su kolektyvu yra visuomeninis ryšys, kitaip sakant ryšys tarp žmonių. Tautinį bendrumą sudarantis pagrindas yra tautinė savimonė. Todėl tokios problemos iš tikrųjų yra tautinės problemos.

Tautiniai ryšiai yra visuomeniniai ryšiai, t.y. ryšiai tarp žmonių bendruomenių. Žodis „visuomeninis“ turi tą pačią šaknį kaip ir „visuma“, o „tautinis“ — „tauta“; todėl tautinis ryšys tai ryšys tarp žmonių kaip atskirų tautos dalelių. Todėl visuomeninis ryšys iš tikrųjų yra tautinis ryšys, nes visuomenė nepriklausomai nuo jos skaitlingumo pirmiausia yra tautinė, o iš kitos pusės pati tauta yra visuomenė. Dabar smulkiai nenagrinėsime kas sudaro „bendrumą“ ir pastarojo nenagrinėsime kaip laikino reiškinių nepriklausančio nuo tautinių ryšių tarp atskirų bendruomenės narių.

Visi istorijoje buvę judėjimai visada buvo masiniai arba kitaip sakant kolektyviniai judėjimai, t.y. vienos bendruomenės narių judėjimai siekiantys savo labai konkrečių tikslų. Pavyzdžiui, nepriklausomybės nuo kitos bendruomenės, kad galėtų savo interesus įgyvendinti savarankiškai nepriklausomai nuo kitos bendruomenės norų. Žmonių bendruomenių judėjimai visada būna judėjimai už nepriklausomybę kai engiama arba neturinti jokių teisių bendruomenė siekia savarankiškumo ir išsilaisvinimo nuo priklausomybės nuo kitos bendruomenės. Kai kalbama apie kovą dėl valdžios, tai ji vyksta kaip parašyta pirmojoje šios knygos dalyje (Trečiosios politinės teorijos bruožai). Bendruomenės judėjimas — tai tam tikros apibrėžtos žmonių grupės judėjimas siekiant įgyvendinti savo interesus, nes visos bendruomenės visada susiklosto natūraliai ir turi bendrus interesus ir vienodus poreikius, kuriuos įgyvendinti galima tik bendromis pastangomis. Tie poreikiai — teisės, reikalavimai, tikslai nėra asmeniniai, o atvirksčiai bendri visiems bendruomenės nariams tarpusavy susijusiais priklausymu kuriai nors vienai tautai. Kaip tik dėl to judėjimai vadinami tautiniais. Dabartinės epochos tautiniai išsilaisvinimo judėjimai yra bendruomeniniai judėjimai. Jie vyks tol kol kiekviena tautinė bendruomenė neišsilaisvins nuo kitos bendruomenės viešpatavimo. Kitaip sakant dabartiniais laikais gyvename istorinio proceso stadijoje, kuri vadinasi tautinio išsivadavimo kova už tautinės savimonės pergalę.

Tokia žmonijos istorinė tiesa. Kitaip sakant istorijos variklis yra tautų išsilaisvinimo kova, bendruomenių kova, nes bendruomenės yra žmonių gyvenimo pagrindas, kurį apsprendžia pati žmogaus prigimtis. Dar daugiau, kadangi ji yra žmogaus prigimtis, tai ji yra galingiausias žmonijos vystymosi veiksnys. Ne tik žmonės, bet ir visi kiti gyvieji sutvėrimai gyvena bendrijomis — bendrija gyvųjų sutvėrimų išgyvenimo sąlyga. Taip yra gamtoje. **Tautinę**

savimonę praradusios tautos pasmerktos išnykti. Tautinių mažumų problema yra viena šiuolaikinio pasaulio problemų ir yra bendruomeninio pobūdžio, nes tautinės mažumos — tai tautinę savimonę praradusios tautos ir dėl to yra pakirstas pats jų egzistavimo pagrindas. Bendruomeninis veiksnys — tai gyvenimo veiksnys, išgyvenimo veiksnys. Dėl to jis yra natūralus nepriklausomas tautinės bendruomenės gyvenimo ir būties variklis.

Žmonių pasaulyje veikiančią tautinę savimonę galima palyginti su negyvoje gamtoje veikiančia ir dangaus kūnų judėjimą valdančia visuotinės traukos jėga. Jei Saulė prarastų traukos jėgą, tai ją sudarančios dujos išsisklaidytų erdvėje ir Saulė išnyktų. Saulės būties pagrindas yra ją sudarančių dujų sutelkimas bendrijon. Tokiu būdu vienybės veiksnys yra būties sąlyga. Bendruomeninis veiksnys, t.y. tautinė savimonė — tai bet kurios visuomenės būties pagrindas. Būtent dėl to žmonių bendruomenės kovoja už tautinę vienybę joje matydamos pagrindinę savo būties sąlygą.

Tautinis veiksnys arba kitaip sakant bendruomeniniai ryšiai tautinę žmonių bendruomenę sujungia į vieną visumą panašiai kaip traukos jėga visas daleles sujungia į vieną fizinį kūną apie masės centrą ir dalelėms neleidžia išsisklaidyti. Branduolinės bombos sukūrimo teorinis pagrindas yra dalelių išsilaisvinimas suskaldant atomo branduolį esantį aplink jį skrendančių elektronų traukos centru. Kai tų dalelių vienybė sunaikinama ir jų neriša jas traukusi jėga, dalelės tampa laisvomis ir tuo pagrįstas branduolinės bombos veikimas. Tokia visų daiktų prigimtis. Toks neginčijamas gamtos dėsnis, o žmogus jo nepaisydamas ar veikdamas prieš jį griaua savo gyvenimo eigą. Natūrali žmonių gyvenimo eiga pažeidžiama kai bendrumo veiksnys tautinė savimonė ignoruojama ar praranda žmones jungiančią jėgą.

Pagal žmonių bendrijai daromos įtakos laipsnį su bendruomeniniu veiksmu gali rungtis tik religinis veiksnys, kuris dažnai suskaldo vieningą buvusią tautinę bendruomenę arba atvirkščiai skirtingas tautines bendruomenes sujungia į vieną. Bet galiausiai visada viršų ima bendruomeninis veiksnys. Taip buvo per visą istorijos laikotarpį. Žiūrint istoriškai — **kiekviena tautinė bendrija privalo turėti savo religiją.** Tik taip joje įmanoma darna. Tačiau gyvenime reikalai klostosi dažniausiai ne taip ir tai yra visų kivirčių, nestabilumo ir kovų tarp tautų priežastis — visais laikais ir visose epochose.

Pagrindinis principas toks — kiekviena tauta privalo turėti savo religiją. Išimtys tik patvirtina taisyklę. Panašios išimtys sudaro nenormalią padėtį, kuri yra visų konfliktų tautinėje visuomenėje pagrindinė priežastis. Vienintelis būdas panaikinti konfliktus yra atkurti pažeistą natūralią taisyklę, pagal kurią kiekviena tauta privalo turėti savo religiją. Tik tuomet bendruomeninis veiksnys nekonfliktuos su religiniu veiksmu ir visuomenėje bus atstatyta darna. Žmonių bendruomenės gyvenimas bus stabilus ir vystysis reikalinga kryptimi.

Santuoka — tai veiksnys galintis visuomenės gyvenime turėti teigiamą poveikį arba neigiamą. Nors ir vyras, ir moteris turi prigimtine teisę laisvai

pasirinkti su kuo tuoktis, bet vienos bendruomenės narių santuoka visada bendruomenę stiprina ją augina ir tokia santuoka yra darnos bendruomenėje nešėjas.

Šeima

Kaip atskiram asmeniui, žmogui šeima svarbesnė negu valstybė. Visoje žmonijoje žinomos dvi žmogaus sąvokos — asmuo (atskirai paimtas žmogus) ir normalus žmogus (šeimos žmogus). **Šeima — tai žmonijos lopšys, tėvų namas ir žmogaus socialinė apsauga.** Tikroji žmonija — tai Asmenybė ir Šeima, bet visiškai ne valstybė. Žmonija nežino tokios sąvokos kaip valstybė. Valstybė — dirbtinas politinis, ekonominis, o kartais ir karinis darinys niekaip nesurištas su žmonijos sąvoka. Gamtoje šeimą galima lyginti su augalu, kuris yra viso augalijos pasaulio pagrindas. Augalų auginimas daržuose ir soduose yra dirbtinas dalykas ir neturi nieko bendra su augalų prigimtimi. Augalas kaip ir šeima susideda iš daug šakų, lapų ir žiedų.

Tai, kad politiniai, ekonominiai ir kariniai veiksniai didžiulį šeimų skaičių privertė gyventi vienoje valstybėje, su žmonija neturi jokio ryšio. **Bet kuri padėtis, aplinkybė ar priemonė vedanti į šeimos suardymą ar išsigimimą yra ne tik nehumaniškos, bet ir gamtos prievartavimas;** panašiai kaip augalo šakų laužymas, lapų ar žiedų skynimas žaloja augalą ir gali sukelti jo žūtį.

Visuomenė, kurioje dėl kokių nors priežasčių atsiranda grėsmė šeimos vienybei ir jos egzistavimui, panaši į daržą kur augalas gali būti išrautas su šaknimis, sudžiūti dėl drėgmės trūkumo, žūti nuo ugnies ar paprasčiausiai nuvysti dėl netinkamų sąlygų. Žmonija panaši į žydintį sodą ar įdirbtą dirvą, kur augalai natūraliai auga, žydi, dera ir dauginasi.

Klestinti visuomenė — tai visuomenė, kurioje žmogus natūraliai gyvena šeimoje, ir kurioje klesti šeima, su kuria žmogus susijęs tampriais ryšiais. Žmogus panašus į lapelį tvirtai įsikibusį į šaką — lapo gyvavimas be šakos neįmanomas. Taip ir žmogaus gyvenimas be šeimos beprasmis ir be jokio visuomeninio turinio. Jei kada nors žmonių visuomenė taps visuomene be šeimų, tai ji bus bastūnų visuomenė ir panaši į dirbtinį augalą.

Gentis

Gentis — tai ta pati šeima tik išaugusi dėl palikuonių daugėjimo, t.y. gentis — didelė šeima. Tauta (nacija) — tai labai pagausėjusi gentis, t.y. **tauta — didelė gentis.** Pasaulis tai nacija, bet nacija dėl labai didelio žmonių skaičiaus

pasidalijusi į daugybę nacijų, t.y. pasaulis — didelė tauta. Šeimą jungiantys ryšiai taip pat jungia ir gentį, ir tautą ir pasaulį (kaip tautą); tik kuo daugiau žmonių ir kuo toliau nuo šeimos, tai ryšiai silpnesni. Žmonija — tai santykiai tarp tautų, tauta — santykiai tarp genčių, gentys — santykiai tarp šeimų. Ryšių tvirtumas einant nuo šeimos tolyn silpnėja. Tai visiems žinoma tiesa ir jos neigti neįmanoma.

Todėl bendruomeniniai ryšiai, susitelkimas, vienybė, meilė ir prisirišimas šeimos lygyje yra stipresni nei genties, genties lygyje tvirtesni negu tautos, o tautos lygyje tvirtesni negu pasauliniu mastu.

Iš bendruomeniškumo ryšių kylantys interesai, privilegijos, vertybės ir idealai yra ten, kur bendruomeniniai ryšiai yra tvirti ir atitinka prigimčiai, t.y. šeimos lygyje jie visada tvirtesni nei genties, genties lygyje tvirtesni negu tautos, tautos lygyje tvirtesni nei pasaulio.

Nykstant šeimai, genčiai, tautai ir žmonijai silpnėja ir bendruomeniniai ryšiai, o kartu su jais ir visos vertybės, privilegijos ir idealai. **TODĖL, KAD BŪTŲ GALIMYBĖ NAUDOTIS VERTYBĖMIS IR IDEALAIS, KURIUOS KURIA SUSITELKIMAS, VIENYBĖ IR MEILĖ ŠEIMOS LYGYJE, GENTIES, TAUTOS IR VISOS ŽMONIJOS LYGYJE, ŽMONIJAI NEPAPRASTAI SVARBU IŠSAUGOTI SUSITELKIMĄ ŠEIMOS IR GENTIES LYGYJE, O TADA TAIP BUS TAUTOS IR ŽMONIJOS LYGYJE.**

Sprendžiant iš bendruomeninių ryšių, gailastingumo, solidarumo ir šeimos interesų, šeimų visuomenė turi pirmenybę prieš genčių visuomenę, genčių visuomenę prieš tautą, o tautų prieš internacionalinę.

Genties pranašumai

Kadangi gentis tai didelė šeima, tai todėl ji savo narius aprūpina tais pačiais materialiniais poreikiais ir socialine apsauga kaip ir šeima savo nariams. Gentis tai šeima aukštesniame lygyje. Būtina pažymėti, kad žmogus ne šeimoje kartais gali elgtis negarbingai, ko šeimoje niekada nedarytų, bet kadangi šeima yra nedidelė, tai ji negali žmogaus prižiūrėti kaip jis elgiasi visais atvejais. Kitaip yra gentyje, kur jos nariai negali išvengti gentainių kontrolės. Iš pasakytų dalykų matyti, kad gentis sukūrė savo narių elgesio taisyklės, kurios yra visos visuomenės auklėjimo taisyklės ir pastarosios veikia daug veiksmingiau negu bet koks mokyklinis auklėjimas. Gentis — tai visuomenės mokykla, kurioje žmogus nuo pat vaikystės mokosi bendravimo taisyklių, kurios laikui bėgant įsitvirtina sąmonėje ir tampa gyvenimo norma. Kitaip reikalai klostosi su įgūdžiais ir žiniomis įgytais mokyklinio auklėjimo ir mokymo procese. Mokykloje įgytas žinias ir įgūdžius žmogus suvokia kaip bandymų būdu

sukurtas žinias ir supranta, kad jos jam įskiepytos dirbtinai ir todėl palaipsniui žmogaus gyvenime jų reikšmė po truputį mažėja.

Gentis — tai žmogaus prigimtinė socialinė apsauga padedanti aprūpinti socialinius poreikius. Gentis pagal paprotį visada kolektyviai išperka savo narių, bendrai moka baudą ir bendromis jėgomis keršija — kitaip sakant vykdo socialinę apsaugą.

Kraujo giminytė yra pagrindinis, bet ne vienintelis genties sudarymo būdas, nes yra ir prisijungimas. Laikui bėgant išnyksta skirtumai tarp genties narių turinčių kraujo giminytę ir prisijungusių. Visi genties nariai tampa vieningu socialiniu ir etniniu organizmu. Bet vis tiek vienybės pagrindas pirmiausia yra kraujo giminytė ir bendra kilmė.

Tauta

Tauta žmogui teikia daug platesnę politinę ir tautinę apsaugą negu gentis. Ištikimybė savo genčiai silpnina tautinius jausmus ir ištikimybę tautai. Panašiai kaip ištikimybė šeimai silpnina atsidavimą savo genčiai ir ją silpnina. Bet tautinis fanatizmas net toks koks būdingas tautoms gali kelti grėsmę žmonijai.

Tauta žmonijos mastu yra tas pats kaip šeima genties ribose. Kuo didesnė nesantaika tarp genčių sudarančių šeimų ir kuo stipresni ryšiai šeimose, tuo didesnę grėsmę genčiai daro šeima. Panašiai yra ir šeimoje — kuo didesnis priešiškas tarp šeimos narių ir kuo atkakliau kiekvienas iš jų gina savo asmeninius interesus tuo didesnė grėsmė tokiai šeimai iširti. Jei tautą sudarančios gentys tarpusavy vaidijasi ir kiekviena atkakliai gina tik savo interesus, tai tokia padėtis gresia tautai išnykti. Tautos fanatizmas ir jėgos naudojimas prieš silpnesnes tautas, o taip pat vienos tautos pažanga siekiama grobiant kitų tautų turtą visai žmonijai neša tik blogį.

Bet vis tiek stiprus, save gerbiantis žmogus suprantantis asmeninės atsakomybės svarbą šeimai yra naudingas ir būtinas. Stipri ir save gerbianti, suprantanti savo reikšmę šeimai labai reikalinga genties tiek visuomeninėje, tiek materialinės gamybos srityse. Išsivysčiusi ir gaminanti tauta naudinga visai žmonijai. Nusileidusi iki visuomeninių kategorijų, t.y. iki šeimos lygio problemų, tautos politinė struktūra degraduoja.

Tauta — tai didžiulė šeima perėjusi kelią nuo genties iki susilieimo daugelio genčių, kurias į vieną jėgą sujungė arba kraujo giminytė arba likimas. Šeima gali tapti tauta tik perėjusi genties būvį, genties užaugimą į daugelį genčių ir pastarųjų vienybės išsaugojimą. Šitoks visuomeninis procesas trunka ilgą laikotarpį. Tačiau laikas ir natūrali įvykių eiga veda prie naujų tautų susidarymo ir senųjų skilimo į atskiras. Bet istoriniame tautų susidarymo procese matome, kad bet kurios tautos susidaryme pagrindinį vaidmenį vaidina

kraujo giminystė, o likimas yra tik antraeilis. Tauta — ne tik bendros kilmės žmonės, nors tai ir yra pagrindinis požymis. Tauta yra istoriškai susiklosčiusi vienoje teritorijoje gyvenančių žmonių sąjunga, turi savo kultūrą, istoriją ir vieną likimą. Tokiu būdu be kraujo giminystės tautai susidaryti reikalinga ir BENDRO LIKIMO VIENIJANTI JĖGA.

Bet kodėl pasaulio žemėlapyje vienos didelės valstybės išnyksta, o jų vietoje atsiranda kitos? Ar taip vyksta dėl politinių priežasčių neturinčių nieko bendro su visuomeniniu aspektu išdėstytu Trečiojoje Pasaulio Teorijoje, ar dėl visuomeninių veiksnių išdėstytų šioje Žaliosios Knygos dalyje? Pasižiūrėkime. Niekas nepaneigs, kad šeima yra visuomeninis, bet ne politinis reiškinys. Lygiai taip pat ir gentis nėra politinis junginys, nes gentis kaip jau sakiau yra labai išaugusi išsiplėtusi šeima, kuri dėl žmonių pagausėjimo virto daugelio šeimų junginiu. Tauta — tai išsiplėtusi skaitlinga gentis, kurioje randasi vis naujos ir naujos šeimos ir gentys.

Tauta irgi yra visuomeninis darinys, kurio pagrindą sudaro bendruomeniniai ryšiai. Gentis — visuomeninis darinys, o jos pagrindą sudaro giminystės ryšiai; šeima — visuomeninis darinys, kurio pagrindą sudaro šeimyniniai ryšiai. Visos pasaulio tautos yra visuomeniniai dariniai ir jas visas sieja bendri žmoniškumo saitai. Tai aksioma. Valstybė gi yra politinis junginys. Valstybės sudaro politinį pasaulio žemėlapi. Bet kodėl šis žemėlapis nuolat kinta? Priežastis paprasta — kaip politinis darinys valstybė gali atitikti visuomeniniam dariniui arba ne. Jei valstybė tautinė, tai ji gyvena ilgai ir be pasikeitimų, o jei ji išauga kolonizuojant kitas šalis, tai ją drasko tautinio išsivadavimo kovos ir tautinio atgimimo judėjimai; dėl ko vėl atsiranda vienybė. Jei valstybė kaip politinis junginys vienija daugiau kaip vieną tautą, tai kiekvienai tautai siekiant savarankiškumo politinė struktūra dažnai išyra. Taip atsitiko visoms žinomoms pasaulinėms imperijoms, nes visos buvo daugiatautės ir kiekviena jas sudaranti tauta siekdama savo tautinių tikslų ir nepriklausomybės jas privedė prie nuosmukio; dėl ko imperijos ir iširo, o jų sudėtinės dalys visuomeninę padėtį atitinkantys politiniai junginiai. Per visą pasaulio istoriją mes matome ryškiausiai tokių pasikeitimų įrodymus.

Bet kodėl tuomet atsiranda imperijos jungiančios įvairias tautas? Reikalas tas, kad valstybė yra ne tik visuomeninis junginys, kaip tauta ar gentis. Valstybė — politinis junginys atsirandantis dėl visos eilės veiksnių, iš kurių pagrindinis tautinė savimonė. Tautinė valstybė — tai vienintelė politinė forma atitinkanti visuomeniniam dariniui. Tokia valstybė gali būti amžina, jei jos neužkariaus kita stipresnė valstybė arba jos politinės struktūros nesugriautų išoriniai veiksniai, o jais gali būti svetimos gentys, klanai ir šeimos. Jei politinę struktūrą užvaldo gentis, klanas ar kokia bendruomenė, tai ji suardoma.

Kiti veiksniai kuriantys tautinę valstybę yra religija, ūkinė laisvė ir karinis veiksnys. Viena religija į vieną valstybę gali sujungti ir kelias tautas. Susivienyti gali priversti ekonominė būtinybė ar karinis užkariavimas. Pasaulis yra liudininkas kaip vienoje epochoje buvusios galingos imperijos išnyksta

kitoje epochoje. Jei tautinė dvasia yra stipresnė už religinę, tai vienos religijos valdomos tautos pradeda siekti nepriklausomybės ir kiekviena iškovojojusi laisvę grįžta prie natūralios politinės struktūros atitinkančios visuomeninę ir imperija išnyksta. Toliau, jei religinė dvasia tampa stipresnė už tautinę, tuomet skirtingos tautos vienijasi po religine vėliava ir atsitinka atvirkščias reiškinys. O jei vėliau tautinė dvasia nugali religinę, vėl išsiskiria ir t.t.

Bet kurią daugiatautę valstybę silpnina religiniai, ekonominiai, kariniai ir pasaulėžiūriniai-ideologiniai veiksniai; žodžiu ją drasko tautų kova už nepriklausomybę. Prieštaravimai ir kovos baigiasi tuo, kad kiekviena tauta sukuria savo nepriklausomą valstybę ir taip visuomeniniai ryšiai nugali politinius. Todėl nežiūrint to, kad valstybės egzistavimą lemia politinė būtinybė, tačiau žmogaus gyvenimo pagrindas yra šeima, gentis, tauta ir galiausiai visa žmonija. Santykiai tarp žmonių arba visuomeninis veiksnys — tai pagrindinis ir pastovus veiksnys. Tas veiksnys vadinasi tautinė savimonė. Todėl pagrindinį dėmesį reikia skirti visuomeninei tikrovei — tai yra šeimai, nes tik ji gali išauklėti normalų žmogų. Antroje vietoje dėmesys turi būti skiriamas genčiai (giminei), nes ji yra pagrindinė visuomeninės atsakomybės mokykla, kurioje žmogus gauna visuomeninį auklėjimą ir atsakomybę; trečioje vietoje tautai, nes joje atsiskleidžia tikroji visuomeninių vertybių reikšmė ir prasmė. Taigi šeima, gentis ir tauta yra natūralūs visuomeniniai dariniai susidarę be jokio įsikišimo iš išorės. Todėl šeima teisingai išauklėja žmogų, gentis (giminė) puoselėja ir prižiūri teisingus visuomeninius santykius šeimoje ir tarp žmonių, o tautos lygyje pagrindinis dėmesys tautinei savimonei, nes ji yra pagrindinis ir pastovus visuomeninis veiksnys ir istorijos variklis.

Žmonių bendruomenių tautinių ryšių ignoravimas kuriant politines sistemas, kurios dėl ignoravimo eina prieš visuomeninę tikrovę, gali būti tik laikinas reiškinys, nes tokios politinės sistemos neišvengiamai subyrės ir jas sugriaus visuomeniniai veiksniai, t.y. tautų tautinis atgimimas.

Visa tai ne dirbtinės schemos, o gyvenimo patikrintos tiesos, kurios ir sudaro žmogaus būties pagrindą. Kad nesuklystų, kiekvienas žmogus šiame pasaulyje turi šiuos dalykus žinoti ir atsakingai gyventi. Šias nekintamas tiesas žinoti būtina tam, kad visuomeniniame gyvenime išvengtume bet kokių nukrypimų, klaidų ir nepagarbos žmogaus būčiai.

Moteris

Moteris — žmogus. Vyras irgi žmogus. Tai neginčijama tiesa. Todėl ir moteris ir vyras yra lygiateisiai ir daryti kokį nors skirtumą tarp jų nepateisinama neteisybė. Moteris kaip ir vyras valgo ir geria, nekenčia ir myli, masto, mokosi ir supranta. Moteriai kaip ir vyrui reikalinga pastogė, drabužiai ir

susisiekimo priemonės. Moteris kaip ir vyras jaučia alkį ir troškulį, gyvena ir miršta.

Ir vis dėl to vyras yra vyras, o moteris — moteris. Kodėl? Kodėl žmonių visuomenė nėra vien tik vyrai ar vien tik moterys, o yra ir vieni ir kiti? Todėl, kad ir vyras ir moteris yra gamtos kūriniai. Kodėl gamta nesukūrė vien tik vyrų ar vien tik moterų? Kuo skiriasi vyrai ir moterys? Kodėl gamta sukūrė abu?

Akivaizdu, kad abiejų buvimas kartu yra gamtos sukurta būtinybė. Kiekvienas jų yra kitoks ir jų skirtumas nulemtas gamtos; todėl jie abu gyvena tuo pat metu. Skirtingi, nes gamta abiems skyrė skirtingus vaidmenis. Todėl kiekvienas turi turėti sąlygas jam gamtos skirtam vaidmeniui įvykdyti. Kad suprastume koks kiekvieno vaidmuo ir kuo vaidmenys skiriasi, privalome paaiškinti kuo skiriasi moters ir vyro kūnai, tai yra kokius skirtumus sukūrė pati gamta.

Moteris — moteriškos lyties asmuo. Vyras — vyriškos. Dėl to, kaip sako gydytojai ginekologai: «moterys turi mėnesines, tai yra reguliariai kraujuoja. Vyro kūnas tokio reiškinio neturi. Jei mėnesinių nėra, vadinasi moteris laukiasi. Nėštumas trunka vos ne metus ir moteris negali užsiimti įprastiniais darbais. Gimdymą lydi gimdymo kančios. Toliau, moteris kūdikį maitina, kas normaliomis sąlygomis trunka apie dvejus metus. Maitinanti motina visą laiką kūdikį turi turėti prie savęs ir todėl neturi galimybės dirbti įprastinių darbų. Maitinanti motina yra atsakinga už kūdikio gyvybinių funkcijų priežiūrą, nes be jos kūdikis neišgyvens. Vyras nuo viso to yra išlaisvintas». Taip sako gydytojai specialistai.

Toks gamtos sprendimas daro neįmanomą lygybę tarp moterų ir vyrų ir tuo pačiu tai nulemia abiejų lyčių buvimą kartu. Kiekvienam jų gamta davė ypatingą vaidmenį ir funkcijas ir nė vienas jų negali vienas kito pakeisti. Todėl vyras privalo vykdyti savo funkcijas ir negali atlikti moteriškųjų, kurias moteriai skyrė gamta. Reikia turėti omenyje, kad moteriai gamtos skirtos biologinės funkcijos yra didelė našta moteriai ir reikalauja nemažai jėgų ir skausmo, bet be šitų moters funkcijų vykdymo žmonijos gyvastis nutrūktų. Šią funkciją moteris ne pati renkasi, o taip jai skyrė gamta. Ir ją vykdyti moterys privalo, nes kitaip žmonių giminė nutrūktų.

Sukurtos savavališko įsikišimo priemonės kad nebūtų nėštumo ir taip naikinama žmogaus gyvybė, savavališkai kišamasi į gimdymo eigą ir taip pat savavališkai kišamasi į kūdikių maitinimą. Tačiau visi kišimosi būdai yra tik veikimo prieš natūralų gyvenimą grandys, o pats veikimas yra žudymas kai moteris nenorėdama pastoti ir gimdyti savyje užmuša savo esmę. Kontracepcija iš principo niekuo nesiskiria nuo kitų išorinio kišimosi veiksmų — nėštumo nutraukimo, kišimosi į gimdymą, maitinimo nutraukimo, motinystės ir santuokos atsisakymo. Nors įvairių kišimosi būdų masteliai yra skirtingi.

Tendencija atimti iš moters motinos vaidmenį ir pastarąjį pakeisti vaikų darželiu yra atsižadėjimo nuo žmoniškumo pradžia ir tikros žmonių visuomenės pavertimo dirbtine biologine banda pradžia. Vaikų atskyrimą nuo savo motinų ir

jų auginimą darželiuose galima sulyginti su viščiukų auginimu paukštynuose, kur juos peri inkubatoriai ir tik peni, bet neaugina. Žmonių visuomenėje leistina tik tikroji motinystė kai vaiką augina ir auklėja jo motina, nes tik toks auginimo būdas atitinka žmogaus prigimtį. **VAIKAS TURI AUGTI ŠEIMOJE MOTINOS, TĖVO, BROLIŲ IR SESERŲ APLINKOJE**, o ne darželyje kaip viščiukas paukštyne. Viščiukai, kaip ir visi kiti gyvojo pasaulio jaunikliai, irgi turi augti su motina, nes jų auginimas paukštyne, kuris giminiškas vaikų darželiui, iškreipia jų natūralų vystymąsi. Tokio paukščio mėsa panaši į dirbtinę, ji nemalonus skonio ir nėra naudinga sveikatai, nes paukštis augo dirbtinai sukurtose sąlygose ir nematė motinos rūpinimosi. Laukinių paukščių mėsa skanesnė ir maistingesnė, nes jie auga natūraliai ir maitinasi natūraliai. **NETURINČIUS TĖVŲ IR NAMŲ VAIKUS AUKLĖJA VISUOMENĖ. TIK TOKIEMS VAIKAMS VISUOMENĖ KURIA VAIKŲ DARŽELIUS IR KITAS PANAŠIAS ĮSTAIGAS. TOKIŲ VAIKŲ GLOBA VISUOMENĖS ĮSTAIGOSE YRA GERIAU NEGU GLOBA ATSKIRŲ ASMENŲ, KURIE NĖRA TŲ VAIKŲ TĖVAI.**

Padarius bandymą, pavyzdžiui, pasiūlius vaikui pasirinkti būti su motina ar vaikų fermoje (darželyje), vaikas nedvejodamas pasirinks motiną. Nes pagal prigimtį motina yra tikroji jo globėja ir ideali gynėja ir vaikas tą jaučia. Atplėšti vaiką nuo motinos ir atiduoti į darželį, reiškia panaudoti prieš vaiką prievartą, trikdyti jo įgimtus polinkius.

Natūralus vystymasis — tai normalus, laisvas vystymasis. Motinos pakeitimas darželiu — tai prievartinis veiksmas prieštaraujantis laisvei ir normaliam vystymuisi. Į darželį vedami vaikai eina arba verčiami, arba dėl savo vaikiško nesupratimo nesipriešindami, bet visais atvejais vaikus į darželį veda tik dėl materialinių priežasčių, o ne dėl visuomeninių. Jei vaikai nebūtų verčiami ir nebūtų naudojamasi jų naivumu, tai vaikai neitų į darželius, o liktų su motina. Toks nežmoniškas ir nenatūralus elgimasis su vaikais teisinamas tik tuo, kad moteris pastatyta į jos prigimčiai labai nepalankias sąlygas, t.y. ji verčiama vykdyti funkcijas nesuderinamas su motinyste.

Moteriai gamta skyrė kitokias funkcijas nei vyrui ir todėl jai turi būti suteiktos kitokios sąlygos nei vyrui, kad ji turėtų galimybę vykdyti jai gamtos skirtą vaidmenį.

Motinystė — moters, o ne vyro vaidmuo ir todėl negalima vaikų atskirti nuo motinos. Bet koks bandymas atskirti vaikus nuo motinos yra prievarta ir savivalė. Vaikų atsisakiusi motina veikia prieš prigimtį ir jai gamtos skirtą pareigą. Motinai turi būti suteiktos visos jos pašaukimui vykdyti reikalingos teisės ir palankios sąlygos. Neleistina bet kokia prievarta siekiant priversti moterį vykdyti jai gamtos skirtą dalį nesudarant normalių sąlygų, nes šiuo atveju vienas dalykas prieštarauja kitam. Jei moteris aplinkybių verčiama atsisako vykdyti prigimtinę savo funkciją, tai reiškia, kad ji yra savivalės ir prievartos auka. Priversta dirbti darbą, dėl kurio negali vykdyti savo prigimtinės

funkcijos, moteris yra nelaisva. Nesvarbu, kad taip dirbti ją verčia jos poreikiai, nes kaip tik poreikiai ir apibrėžia laisvę.

Tarp būtinų ir patenkinamų sąlygų, kad moteris galėtų vykdyti jai gamtos skirtą kitokią negu vyrui dalį, yra sąlygos suteikiamos segančiai ar besilaukiančiai moteriai, nes tai riboja jos pajėgumą dirbti sunkų darbą. Nežmoniška besilaukiančią moterį statyti į padėtį nesuderinamą su jos būseną, pavyzdžiui, versti dirbti sunkų fizinį darbą, kuris yra atlyginimas už išduotą motinystę arba mokestis už įžengimą į moters prigimčiai svetimą vyrų pasaulį.

Pačios moters tvirtinimas, kad ji savo valia dirba fizinį darbą, neatitinka tikrovės. Nors moteris teigia, kad ji savo valia laisvai renkasi tokį darbą, bet iš tikrųjų ją taip daryti verčia žiauri materialistinė visuomenė jai sudarydama nepalankias sąlygas, o moteris tik joms paklūsta. Tačiau, nūnai «visur» viešpataujant vyrų ir moterų lygybės principui, moteris neturi pasirinkimo laisvės.

Didžioji apgaulė moters atžvilgiu slypi išsireiškime lygybė «visur», nes tai neigia pirminius prigimties ypatumus, kurie skiria moterį nuo vyro ir natūraliai lemia jos vietą gyvenime.

Moters ir vyro lygybė pernešant sunkumus kai moteris laukiasi — savivalė ir žiaurumas. Lygybė tarp jų pasninko ir su juo susijusių sunkumų metu, kai moteris maitina kūdikį — savivalė ir žiaurumas. Lygybė dirbti nešvarų darbą kenkiantį moters grožiui ir nesuderinamą su moteriškumu — savivalė ir žiaurumas. Mokymas profesijos, kuri moterį pasmerks dirbti jos prigimčiai kenkiantį darbą — taip pat savivalė ir žiaurumas. Vyras ir moteris lygūs visose santykių tarp žmonių srityse. Neleistina, kad vienas arba kitas tuoktūsi prieš savo valią ar santuoka būtų nutraukiama be teisingo teismo arba abiejų sutikimo be teismo. Moteris yra namų šeimininkė, nes namai normalus ir būtinas dalykas besilaukiančiai, gimdančiai ir kūdikį maitinančiai moteriai. Moteris motinystės pastogės šeimininkė, t.y. namų šeimininkė. Motinystė — jos prigimtinė paskirtis.

Moteris — moteriškos lyties asmuo ir tai reiškia, kad jos biologinė prigimtis skiriasi nuo vyro. Prigimtis moteriai suteikė kitokius bruožus nei vyrui — tiek išvaizdos skirtumus, tiek esminius. Moters išvaizda skiriasi nuo vyro, panašiai kaip ir gyvūnų bei augalų pasaulyje moteriškos lyties atstovai skiriasi nuo vyriškos. Tai neginčijamas dalykas. Vyriškos lyties atstovai augalijos ir gyvūnijos pasaulyje stiprūs ir grubūs, o moteriškos — gražūs ir švelnūs. Tokia amžina ir visuotinė tikrovė, pagal kurią sukurti visi gyvieji padarai — žmonės, gyvūnai ir augalai.

Vyro ir moters kūno sudėjimas skiriasi. Vyras iš prigimties yra stiprus ir gubus, nes būtent tokia paskirtis, o moteris — graži, švelni, nes sukurta tokiam vaidmeniui. Tai gamtos dėsnis, todėl jis teisingas ir yra laisvės sąlyga, nes iš vienos pusės visi gamtos kūriniai yra laisvi, o iš kitos pusės bet koks kišimasis į gamtos dėsnius juos iškreipia ir todėl tokie veiksmai yra savivalė ir nelaisvė. Gamtos sukurtų dėsnių nepaisymas, savavališkas ėjimas už jų ribų reiškia pačių

gyvybės vertybių neigimą ir net jos naikinimą. Visos gyvos būtybės gimsta, gyvena ir miršta. Visa gyvybė nuo pradžios iki pabaigos remiasi tik gamtos dėsniais, kuriuose nėra nei pasirinkimo, nei prievartos. Gamtos dėsnį vykdytas yra laisvė. Gyvūnų, augalų ir žmonių pasaulyje amžinai yra vyriškos ir moteriškos esybės. Jos ne tik gyvena, bet ir neišvengiamai vykdo jiems skirtas funkcijas, dėl kurių jos ir yra sukurtos ir kurias jos turi vykdyti visa apimtimi. Jei taip nevyksta, vadinasi dėl kažkokių aplinkybių natūrali gyvenimo eiga yra pažeista. Tačiau beveik visame pasaulyje daromi bandymai sumaišyti vyro ir moters vaidmenis visuomenėje, t.y. bandoma iš moters daryti vyrą. Tai prievarta prieš prigimtį — kiekvienam ir moteriai ir vyrui priklauso savo ypatingas vaidmuo, to nepaisymas — degradacija. Nepaisymas yra ėjimas prieš gamtą, prieš laisvę, prieš gyvybę ir gyvenimo dėsnius. Vyras ir moteris privalo nepriekaištingai vykdyti jiems skirtą vaidmenį. Dėl to jie ir atėjo į pasaulį. Kiekvienas nors ir dalinis nuokrypis nuo nustatyto vaidmens paaiškinamas tik kaip priverstinis žingsnis dėl ypatingų sąlygų, t.y. dėl nenormalių sąlygų poveikio. Nėštumo ar santuokos vengianti moteris arba susilaikanti nuo natūralaus noro gražiai atrodyti ir būti švelnia iš tikrųjų atsisako savo prigimties pašaukimo ir toks atsisakymas yra priverstinio pobūdžio. Dėl darbo atsisakanti santuokos, nėštumo ir motinystės moteris iš tikrųjų atsisako vykdyti prigimtine funkcija ir taip daro tik aplinkybių verčiama. Be aiškių priežasčių atsisakanti santuokos, nėštumo ir motinystės moteris taip daro jai įskiepytų nenormalių moralinių vertybių verčiama.

Tokiu būdu vyro ar moters nenoras vykdyti gamtos nulemtos paskirties gali atsirasti tik dėl nenormalių gyvenimo sąlygų prieštaraujančių žmonių laisvei ir gresiančių žmonijos egzistavimui. Todėl, kad neliktų nenormalių materialinių sąlygų verčiančių moteris lygiateisiškumo su vyrais vardan dirbti vyriškus darbus ir neleidžiančių vykdyti prigimtines paskirties, būtina padaryti perversmą visame pasaulyje. Nėra abejonės tame, kad toks perversmas, o ypač pramoninėse valstybėse, yra neišvengiamas vien tik dėl žmonių išlikimo. Jis įvyks ir be jokių išorinių agitacijų šaltinių, pavyzdžiui, tokių kaip Žalioji Knyga.

VISOS NŪNAI PASAULYJE ESANČIOS VISUOMENĖS MOTERYJE MATO TIK PREKĘ. JĄ VERTINA TIK KAIP PIRKIMO-PARDAVIMO DAIKTĄ. VAKARAI IŠ VISO ATSISAKO JOJE MATYTI MOTERĮ.

Raginti moterį dirbti vyrų darbą — vadinasi kėsintis į jos moteriškumą, kurį jai gamta skyrė gyvybei pratęsti. Vyriškas darbas žlugdo moters grožį gamtos jai duotą pagrindinei moters paskirčiai įvykdyti. Moteris nėra sukurta dirbti nebūdingų jai darbų. Analogija — augalų žiedynai; jie yra tam, kad būtų apdulinti ir išaugintų sėklas. Jei sunaikinsi žiedą, augalas praras galimybę įgyvendinti jo gyvenimo paskirtį. Ryškios drugių patelių spalvos, paukščių ir kitų gyvosios gamtos atstovų spalvos — jos visos skirtos didžiajam tikslui gyvybės pratęsimui. Moteris dirbdama vyrų darbą, neigdama jai gamtos duotą paskirtį ir nesaugodama moteriai būdingo grožio panašėja į vyrą. Moteris

privalo turėti visas teises, tarp kurių ir teisę nepavirsti vyru ir neprarasti moteriškumo.

Dėl skirtingos kūno sandaros vyrų ir moterų organų funkcijos irgi skiriasi. Funkcijų skirtumas lemia temperamento skirtumą, psichikos, nervų sistemų ir kūno sandaros skirtumus. Moterys jausmingos, patrauklios, pasyvios, nedrąsios. Gamta moterį sukūrė švelnią ir silpną, vyrą tvirtą ir grubų.

Igimtų skirtumų tarp vyrų ir moterų nepaisymas, jų paskirčių painiojimas — amžiniems gamtos dėsniams ir normalios civilizacijos tvarkai prieštaraujanti tendencija. Ji ardo žmogaus gyvenimo pagrindus ir yra visų visuomenės gyvenime pasitaikančių bėdų priežastis.

Dabartinės pramoninės visuomenės, privertusios moterį dirbti vyriškus darbus, kenkiančius jos moteriškumui, jos tikrajam pašaukimui motinystei ir grožio bei ramybės šaltiniui — tai visai ne civilizuotos, o grynai materialistinės visuomenės, iš kurių Žmonijai ir Civilizacijai imti pavyzdį neprotinga ir pavojinga.

KLAUSIMAS NE TAME, TURI MOTERIS DIRBTI AR NE. TOKS KLAUSIMAS SUPAPRASTINTAS IR ABSURDIŠKAS. VISUOMENĖ PRIVALO VISUS SAVO DARBINGUS NARIUS APRŪPINTI DARBU; IR VYRUS IR MOTERIS. REIKALAS TOKS, KAD KIEKVIENAS PRIVALO DIRBTI TOKĮ DARBĄ, KURIS JAM TINKA IR NETURI BŪTI VERČIAMAS DIRBTI JAM NETINKAMO DARBO.

VAIKUS VERSTI DIRBTI SUAUGUSIŲJŲ DARBĄ — SAVIVALĖ IR PRIEVARTA. VERSTI MOTERĮ DIRBTI VYRŲ DARBUS IRGI SAVIVALĖ IR PRIEVARTA.

Laisvė reiškia, kad žmogus turi žinių ir įgūdžių atitinkančių jo prigimtį, jo sugebėjimą atlikti atitinkamą darbą.

Savivalė reiškia, kad žmogus turi žinių ir įgūdžių neatitinkančių jo įgimtos paskirties ir verčiančių jį dirbti jo prigimčiai neatitinkantį darbą. Ne visi vyrų atliekami darbai tinka moterims. Vaiko žinios ir įgūdžiai skiriasi nuo suaugusiųjų žmonių.

Visų žmonių teisės lygios — vyrų ir moterų, suaugusiųjų ir vaikų. Tačiau pareigos visų yra skirtingos.

Mažumos

Kas yra mažuma, kokios jos teisės ir pareigos? Kokius šios problemos sprendimus siūlo Trečioji Pasaulinė Teorija kartu sprendžiant visas kitas problemas?

Yra dvi mažumų rūšys. Mažuma susiliejęsi su tauta ir tapusi jos visuomenine dalimi ir mažuma nesudaranti tautos. Antroji yra savarankiškas

visuomeninis organizmas ir istoriškai susidariusi bendruomenė, kuri dėl jos bendrumo ir vienybės laikui bėgant taps tauta.

Kaip jau minėta ši mažuma turi suverenias teises. Daugumos kėsinimasis į šias teises yra savivalė. Šiai mažumai būdingas savitumas negali būti nei dovanotas, nei atimtas. Tokios mažumos politinės ir ekonominės problemos gali būti išspręstos tik tokioje visuomenėje, kurioje valdo masės, kur valdžia, turtai ir ginklai priklauso masėms. Mažumą vertinti tik per politinių ir ekonominių problemų prizmę yra diktatas ir neteisingumas.

Juodieji

PASAULĮ VALDYS JUODIEJI.

Baltųjų rasės įvykdytas juodosios rasės pavergimas buvo paskutinis vergijos etapas pasaulio istorijoje. Juodųjų sąmonėje atmintis apie vergiją truks tol, kol jie visiškai neatstatys savo teisių.

Tai tragiškas istorinis įvykis ir jo pagimdytas skausmas ir psichologinis nusiteikimas įsitvirtinti bei atgauti visos rasės teises sukuria tokį psichologinį veiksnį, kurio reikšmės negalima nepaisyti žinant, kad juodoji rasė stengiasi atsirevanšuoti. Be to reikia atsižvelgti ir į tokius istorijos veiksnius kaip iš Azijos atėjusios geltonosios rasės viešpatavimas visuose žemynuose.

Dabar ateina juodosios rasės viešpatavimo laikotarpis.

Žiūrint iš visuomeninio taško juodoji rasė dabar yra labiausiai atsilikusi. Bet tas atsilikimas juodajai rasei padeda pasiekti skaitlinį pranašumą prieš kitus, nes juodųjų skurdas neleidžia jiems naudoti kontracetinių ir kitų gimstamumą mažinančių priemonių. Dėl didelio atsilikimo juodieji nežino jokių apribojimų santuokos srityje ir dėl to juodųjų gyventojų skaičius neribotai auga. Tuo tarpu kitų rasių gyventojų skaičius mažėja dėl gimstamumo ribojimo ir santuoką reguliuojančių įstatymų. Gyventojų skaičiaus mažėjimas yra ir nuolatinio užimtumo pasekmė, o juodųjų skaičius didėja dėl jų šventinio gyvenimo būdo ir amžinos laisvės atmosferos.

Švietimas

Žinių įgijimas — tai ne tasai reglamentuotas procesas ir ne ta medžiaga surašyta vadovėliuose, kuriuos jaunimas privalo studijuoti daug laiko. Toks dabar visame pasaulyje taikomas metodas prieštarauja laisvei. Privalomas mokslas, kuriuo giriasi jį savo piliečiams sugebėjusios primesti valstybės, slopina laisvę ir įgimtus žmogaus gabumus. Prievarta profesinės orientacijos

sirtyje yra diktatas žudantis laisvę ir žmogui atimantis laisvo pasirinkimo teisę ir galimybę atsiskleisti jo gabumams. Prievartauti žmogų mokytis kokį nors dalyką pagal programą yra diktatas. Versti žmones studijuoti nurodytus dalykus — diktatas.

Privalomas reglamentuotas mokymas pagal nustatytas programas iš tikrųjų yra privalomas nemokšiško diegimas masėms. Visos valstybės, mokymosi procesą suvedančios į oficialias programas ir savo piliečius verčiančios mokytis išimtinai tik pagal tas programas ir oficialiai patvirtintus dalykus, prieš savo piliečius vykdo prievartą. Pasaulinė kultūrinė revoliucija turi sutriuškinti dabar pasaulyje egzistuojančius mokymo metodus ir žmonių sąmonę išlaisvinti nuo tendencingų programų ir tyčinio skonio, supratimo ir mąstysenos perdirbinėjimo.

Tai kas pasakyta visiškai nereiškia, kad reikia uždaryti mokyklas ir atimti iš žmonių galimybę mokytis, kaip gali pasirodyti kai kuriems vulgarizatoriams. Priešingai, tai reiškia, kad visuomenė savo nariams turi parūpinti visų tipų švietimą ir suteikti galimybę patiems pasirinkti tokį tipą, kuris labiausiai atitinka jų prigimtį. Tam reikia pakankamai didelio mokymo įstaigų skaičiaus visose žinių srityse. Jų trūkumas riboja žmogaus laisvę ir jį verčia studijuoti dalykus esamose švietimo įstaigose ir atima jo prigimtine laisvo pasirinkimo teisę, nes paprasčiausiai nėra mokymo įstaigų teikiančių kitos srities žinias.

Užkertančios kelių žinojimui ar žinojimą monopolizuojančios visuomenės yra atsilikusios, nemokšiškos ir labai priešiškos laisvei visuomenės. Lygiai taip pat atsilikusios, nemokšiškos ir laisvei priešiškos yra visuomenės trukdančios pažinti tikėjimą, monopolizuojančios religinį žinojimą, skelbiančios svetimą religiją, kultūrą, iškreiptą gyvenimo būdą, draudžiančios ar monopolizuojančios materialistines žinias. Žinios — prigimtine kiekvieno žmogaus teisė ir niekas neturi jos iš žmogaus atiminėti. Tik pats žmogus gali nuo šios teisės atsisakyti.

Nemokšiškas baigsis, kai viskas bus pateikiama tikroje šviesoje ir kai kiekvienas turės galimybę gauti žinias jam prieinamu keliu.

Muzika ir menai

Žmonės bus atsilikę kol negalės susikalbėti viena kalba. Kol žmonės negalės įgyvendinti šios svajonės, kiekviena tauta džiaugsmą ir liūdesį, gėrį ir blogį, grožį ir bjaurastį, ramybę ir kančias, mirtį ir nemirtingumą, meilę ir neapykantą ir visus kitus jausmus, skonį ir nuotaiką reikš savo gimtąja kalba. Negana to, patį žmogaus elgesį apsprendžia jausminis suvokimas, kurį sukuria jo gimtoji kalba.

Vienos kalbos mokėjimas šiuo metu problemos neišspręs. Klausimas bus išspręstas kai kalbų susiliejinimo procesas pereis eilę stadijų, kurios užtruks ne

vienos kartos gyvenimą ir tik su sąlyga, kad tos kartos su laiku praras galimybę paveldėti tėvų ir senelių jausminį suvokimą, temperamentą, skonį. Jei protėviai kalbėjo skirtingomis kalbomis, o jų ainiai kalba viena kalba, tai visiškai nereiškia, kad jie kalba ta pačia kalba, turi tą patį skonį ir tą patį jausminį suvokimą. Vieningas jutiminis suvokimas atsiras tik tada, kai naujoji kalba sukurs genetinį veiksnį, kuris naujoms kartoms perduos naują skonio ir jutiminį suvokimus ir taip iš kartos į kartą.

Jei viena žmonių grupė per gedulą nešioja baltą, o kita juodą, tai ir abiejų grupių šių spalvų jausminis suvokimas bus skirtingas, t.y. viena grupė neigiamus jausmus sies su balta spalva, o kita su juoda. Panaši jutiminė reakcija veikia visą kūną, o jutiminio suvokimo tradicijos perduodamos iš kartos į kartą. Taigi ateinančios kartos mylės juodą spalvą tik todėl, kad ją mylėjo ankstesnės kartos. Dėl to kiekviena tauta rimtai suvokti gali tik savo nuosavą tautinį meną ir kultūrinį palikimą ir dėl genetinių priežasčių nesupranta kitų tautų meno ir kultūrinio palikimo, net tais atvejais kai tautos turinčios skirtingą kultūrinį palikimą kalba ta pačia kalba. Tasai skirtumas, nors ir silpnai, jaučiamas ir vienos tautos viduje.

Visiems išmokti vieną kalbą nesunku. Lygiai taip pat išmokus kitų tautų kalbas nesunku suprasti jų meną. Sunkumą sudaro tai, kad neįmanoma jutimiškai susiliesti su kita kalba. Šita problema gyvuos tol kol tarp žmonių kalbančių viena kalba neišnyks paveldimumo veiksnys.

Tikraja to žodžio prasme žmonija bus atsilikusi tol, kol nepradės kalbėti viena kalba ir ta kalba bus ne išmokta svetima kalba, o paveldėta iš savo tėvų.

Bet vis tiek vystantis civilizacijai tai tik laiko klausimas.

Sportas, jojimas, renginiai

Sportuoti galima individualiai, taip pat kaip ir melstis. Galima sportuoti ir kambaryje. Sportas būna ir kolektyvinis. Sportiniai žaidimai vyksta atvirose aikštelėse, panašiai kaip kolektyviai meldžiamasi šventyklose. Pirmuoju atveju sportas individualus užsiėmimas, antruoju — masinis renginys, nes sportuoja visa liaudis. Neprotinga būtų, jei žmonės į šventyklas eitų ne patys melstis, bet pasižiūrėti kaip meldžiasi kiti.

Taip pat neprotinga, kai minios žmonių eina į stadionus ir sporto aikšteles ne patys sportuoti, bet pasižiūrėti pasirodymą kokio nors vieno sportininko ar jų grupės.

Sportas panašus į malda, valgymą, šildymą, gryną orą. Žmonės neina į restoraną pasižiūrėti kaip valgo kiti. Kvaila įsivaizduoti žmones vietoj savęs įpareigojusius kitus šildytis prie ugnies ar gaivintis prie ventiliatoriaus. Kvailai atrodo, kai visuomenė leidžia vienam žmogui ar jų grupei monopolizuoti sportą

ir nuo sportavimo atstumti visą visuomenę ir negana to visuomenė užmoka vieno sportininko ar jų grupės visas sportavimui reikalingas išlaidas.

Žiūrint iš demokratijos taško taip pat neleistina, kad tauta leistų vienam žmogui ar žmonių grupei — partijai, klasei, klanui, genčiai, parlamentui — liaudies vardu spręsti liaudies likimą ir nustatyti jos poreikius.

Individualus sportas pačių sportuojančių reikalas. Jie sportuoja savo valia ir patys apmoka išlaidas. Masinis sportas — žmonių visuomeninis poreikis ir todėl nei iš sporto taško žiūrint, nei iš demokratijos taško neleistina, kad užsiėmimas sportu būtų patikėtas kitiems asmenims. Iš sportinio taško žiūrint — nė vienas žmogus negali kitiems perduoti dvasinio ir kūniško pasitenkinimo, kuriuos jis patyrė sportuodamas. Žiūrint iš demokratinio taško — nei vienas žmogus, nei jų grupė neturi teisės monopolizuoti sportą, valdžią, turtą, ginklus ir nuo šių dalykų nustumti visus kitus.

Tradicinis šiuolaikinio sporto pagrindas visame pasaulyje yra sportiniai klubai valdantys visas sportavimo priemones ir galimybes. Šitos organizacijos yra tokios pačios monopolinės įstaigos, kaip ir liaudies vardu monopolizuojančios valdžią politinės diktatūros įstaigos, ekonominės įstaigos monopolizuojančios iš liaudies atimtą turtą, karinės įstaigos monopolizuojančios iš liaudies atimtus ginklus. Panašiai, kaip masių epocha triuškina valdžią, turtus ir ginklus monopolizavusias įstaigas, ji turi sutriuškinti ir įstaigas monopolizavusias visuomeninį fizinį aktyvumą — sportavimą, jojimą ir t.t. Kai minios išsirikiuoja eilėse, kad palaikytų kandidatą, kuris už juos spręs jų likimą arba įsivaizduokite dar labiau neįtikėtiną dalyką — jų pačių įgaliotas taps jų pačių garbės ir suvereniteto laikytoju... tai tuomet šitoms minioms likusioms be valios ir garbės nieko kito nelieka kaip tik iš šalies stebėti, kaip kažkoks asmuo veikia ten, kur įprastai privalo veikti jie patys. Panašiai atsitinka ir tiems žmonėms, kurie patys nesportuoja dėl nesugebėjimo ar dėl sportą monopolizavusių organizacijų trukdymų ir siekimo sporto renginiais tik minias linksminti ir bukinti jų sąmonę; tuomet masėms vietoj sportavimo lieka tik juokas ir aplodismentai. Kai valdžia priklauso masėms, tada ir sportas tampa masinis. Kai turtas ir ginklai priklauso masėms, sportas kaip viena iš aktyvumo rūšių taip pat priklauso masėms.

Kolektyvinis sportas — masių reikalas. Turint omenyje sporto naudą, kaip sveikatos palaikymą ir pramogą, jis yra visos liaudies teisė. Neprotinga sportą paversti prieinamą tik vienetams ir grupėms žmonių leidžiant tik jiems naudotis sveikatą gerinančia ir dorovine sporto funkcijomis ir tuo pačiu versti mases sumokėti visas privilegijuotų asmenų išlaidas.

Tūkstančiai žiūrovų plojančių ir besijuokiančių stadionų tribūnose — tai suklandinti žmonės, kurie neturėdami galimybių sportuoti asmeniškai tuščiai sėdi tribūnose plodami čempionams, kurie perėmė iš jų sportavimo iniciatyvą, juos nustūmė šalin, monopolizavo sportą ir savo interesams naudoja masėms priklausančias galimybes. Stadionų tribūnos yra tam, kad masėms būtų uždarytas kelias į sporto aikšteles ir kad masės negalėtų sportuoti. Stadionų

tribūnos ištuštės ir išnyks, kai masės supratusios, kad sportas yra visuomeninio aktyvumo rūšis, užplūs sporto aikšteles ir pačios prasės sportuoti užuot žiūrėjusios kaip sportuoja kiti. Protingiau siūlyti kad žiūrovais būtų nesugebanti sportuoti mažuma.

Stadionų tribūnos ištuštės, kai nebus kam jose sėdėti.

Teatrų ir koncertų sales užpildo nerimti žmonės gyvenime netinkami didvyriškiems poelgiams, nesuprantantys istorinių įvykių esmės ir nematantys ateities. Šitie dykaduoniai į teatrų sales ateina pasižiūrėti kaip teka gyvenimas ir jo pasimokyti, taip kaip mokiniai eina mokytis į mokyklų klases.

Gyvenimo kūrėjams netinka sėdėti ir stebėti kaip vaidintojai vaizduoja gyvenimą; taip pat kaip per jojimo varžybas raiteliai nesėdi tribūnose. Jei kiekvienas turėtų žirgą, neatsirastų norinčių stebėti varžybų ir ploti dalyviams. Sėdintys žiūrovai — tai negalintys užsiimti šiuo sportu, nes nemoka joti.

Klajoklių tautos nežino teatro ir reginių, nes jų gyvenimas labai rūstus, užpildytas darbais ir jie rimtai žiūri į gyvenimą. Jiems juokingai atrodo visokie gyvenimo mėgdžiojimai. Jie nežiūri sportinių varžybų, bet masiškai ir džiaugsmingai jose dalyvauja, nes jaučia gaivališką poreikį patiems dalyvauti tokiuose renginiuose.

Boksas ir kiti kovos būdai liudija, kad žmonija dar neatsikratė barbariškos praeities. Tačiau žmonėms pakilus į aukštesnę civilizacijos pakopą tai neišvengiamai įvyks. Dvikovos su pistoletais, o prieš tai žmonių aukojimas buvo įprasti visuomenės gyvenimo reiškiniai. Bet jau praėjo šimtai metų kai šitie barbariški reiškiniai išnyko be pėdsako. Dabar žmonės tik juokais prisimena, kad kažkada užsiėmė tokiais dalykais. Po dešimčių ar šimtų metų taip atsitiks su boksu ir kovomis. Tačiau labiausiai apsišvietę ir išsilavinę žmonės jau dabar šalinasi šių barbariškų sporto rūšių. Ne tik patys neužsiima, bet ir panašių varžybų žiūrėti neina.

☀️☀️☀️☀️☀️☀️☀️ Žaliosios Knygos pabaiga ☀️☀️☀️☀️☀️☀️☀️

Vietoj įvado

Visas autoriaus vardas — *Mu‘ammar Abū Minyar ‘Abd al-Salām al-Qaddāfi*

Su Muamaru Kadafiu galima sutikti, galima ne, bet jo mintys labai įdomios ir labai aktualios. Pavyzdžiui, apie partiją ir parlamentą Kadafis rašo taip lyg būtų matęs kas Lietuvoje vyks po 20-40 metų nuo knygos parašymo. Su partijomis, Seimu, pozicija ir opozicija, konstitucija, referendumu, įstatymais viskas pas mus vyksta taip kaip parašė Kadafis. Rodos mūsų visų partijų partiečiai ir

politikai tyčia vaidintų pagal Žaliąją Knygą. O pavyzdžiui, Nikolas Makiavelis rašė, kad visiškai nepriklauso kas priima sprendimą, t.y. ar parlamentas, ar karalius, ar respublika, ar diktatorius, ar tironas ar dar koks nors valdovas, bet vienodi sprendimai, nesvarbu kas juos bepriimtų, visada visuomenei atneša vienodus rezultatus. Pagal Makiavelį skirtumas tik toks, kad karalius ar diktatorius gali sprendimus priimti labai greitai ir veikti labai greitai, tai ir padėtį gali labai greitai gerinti ar bloginti, o parlamentas ar respublika sprendimus priima labai lėtai, tai kol nuspręstą ką veikti gali būti jau vėlu, t.y. priešas gali būti respubliką ar parlamentą jau nugalabijęs (taip atsitiko Žečpospolitai — seimai metų metais posėdžiavo, bet suorganizuoti valstybės gynimo taip ir nesugėbėjo, o kainynai tą matydami atėjo ir pasidalino). Makiavelis tokias išvadas padarė išnagrinėjęs trijų tūkstančių metų žmonijos istoriją. Todėl jo išvados pakankamai pamatuotos. Muamaras Kadafis papildė Makiavelį — partijos ir parlamentai visur, visose valstybėse kelia tokią pačią netvarką. Be jokių išimčių. Jei, pvz., D.Britanijos parlamentas nekelia tokios netvarkos ir valstybės neardo, tai tik todėl, kad parlamentas valstybės nevaldo. Britanija yra karalystė. O kas valdo D.Britaniją smulkiau skaitykite Džono Kolemano veikalą „300-ų Komitetas“.

Apie moteris Muamaras Kadafis parašė teisingai, bet nepakankamai. Daug dalykų vyksta žymiai blogiau ir žiauriau. Dabar Europoje ir Šiaurės Amerikoje viešpatauja liberalizmas. Jis ne tik moteris išvarė dirbti į fabrikus, bet bendrai liberalizmo teoriniai raštai nepripažįsta žmogaus. Moterų išvaymas į fabrikus prasidėjo per pirmąjį pasaulinį karą D.Britanijoje. Milijonai vyrų buvo paimti į kariuomenę ir fabrikuose pritrūko darbininkų. Todėl D.Britanijos valdžia įkūrė vaikų darželius, kuriuose didelius vaikų būrius prižiūrėjo kelios moterys, o visos mamos buvo įdarbintos fabrikuose ir gamino bombas, šautuvus ir pan. Pasibaigus karui ir grįžus vyrams darželiai nebuvo panaikinti ir moterų iš fabrikų nepaleido, bet kapitalistai priėmė sprendimą atlyginimus sumažinti dvigubai, nes pagal liberalinę teoriją du kartus pagausėjus darbo jėgai pagal rinkos (turgaus) dėsnius jos kaina turi sumažėti irgi dvigubai. Prieš karą fabrikuose dirbo tik vyrai ir uždirbdavo ne tik sau, bet visai šeimai. O kai į fabrikus išvarė moteris, tai jau tokią pačią sumą pradėjo uždirbti abu — tėvas ir motina kartu.

Trumpoje distancijoje tokia reforma davė labai daug — gamyba labai sparčiai išaugo, nes daugiau darbo jėgos, ji digubai atpigo ir vadinasi galima fabrikuose daugiau staklių statyti ir pačių fabrikų daugiau. Tai privertė ir kitas pramonines valstybes daryti tokias pačias reformas. Taip kapitalas ėmė sunkti iš žmonių dar daugiau ir susikrovė didžiulius turtus. Bet moteriai taip buvo užkrauta labai didelė našta — toliau viską labai teisingai rašo Kadafis. Bet jis nerašo — liberalizmas ne tik moteryje atsisako matyti moterį, bet jis ir žmogui nemato ir nenori matyti žmogaus. Liberalizmas vietoj žmogaus mato tik darbo jėgą, t.y.

vergą ir nieko daugiau. Sulygino — vyrai ir moterys yra vergai, darbo jėga ir daugiau nieko; todėl ir lygūs.

Todėl **ilgoje distancijoje** liberaliuose Vakaruose dėl per didelės joms užkrautos naštos moterys nustojo gimdyti, labai pablogėjo vaikų auklėjimas ir dėl to išplito nusikalstamumas, o dabar liberalai katastrofiškai sparčiai platina homoseksualizmą ir jau aiškiausiai matyti — Vakaruose vyksta tyčinis šeimos, kaip institucijos, naikinimas. Vakarų tautos paseno ir išmiršta. Kadangi liberalizmas žmonių nepripažįsta, bet visi ir vyrai ir moterys jam tik darbo jėga, tai jei vietiniai vergai vaikų (t.y. naujų vergų) negimdo, galima vergų atsivežti iš Afrikos, iš Azijos,... Matome, veža. Todėl, kad į Europą plūsta juodieji, Kadafis klysta, pasakė ne tą priežastį.

Todėl liberalizmas yra vergvaldinė-banditinė filosofija ir kartu savižudybės filosofija. Visiškai teisingai Kadafis rašo, kad būtina keisti valstybės modelį, valdžios sudarymo modelį, ekonomikos modelį ir taip pat įstatymų kodeksus. Ir siūlo variantą.

Vertė Pranas Valickas